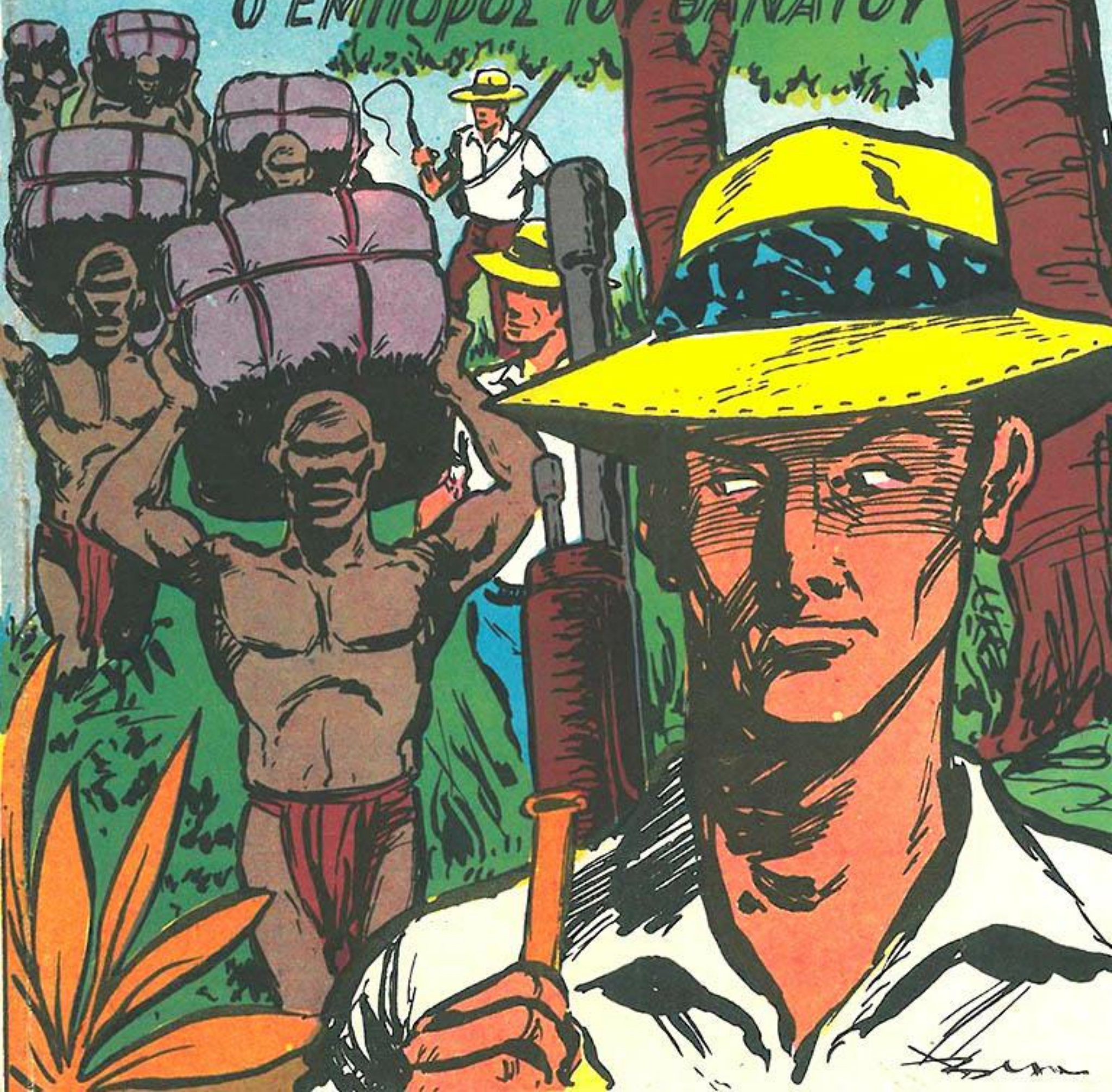

ZOPPO

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

22

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΕ ΤΟ ΜΑΣΤΙΓΙΟ
ΣΤΟ ΧΕΡΙ...

ΑΝ ΟΜΩΣ ό κτηνώδης κακούργος που παρουσιάστηκε ως Γκονζάλες στο Έιλ Χόκλο, δεν έχει πάρει ειδησι τίποτε από τη συνωμοσία του Περέθ με τον πραγματικό Γκονζάλες, που αποφάσισαν να προσπαθήσουν με κάθε πρόπο να ξεφύγουν από τη φοβερή θέση που βρίσκονται και να γλυτώσουν και τους άντρες τους μαζί, ωστόσο έχει κι εκείνος πάρει όλα τα

μέτρα προφυλάξεως, ώστε να μη ιμπορή να πετύχη καμμιά απόλύτως απόπειρα των αϊχμαλώτων του. (*)

Τήν άλλη μέρα το πρωί, από εκείνη τη φοβερή μέρα του μαστιγώματος του χοντρο-Περέθ, ό ίδιος ό φοβερός δολοφόνος παρουσιάζεται στο όλοσκότεινο σπήλαιο, μαζί με τους συμμορίτες του.

Για τον Περέθ, τον πραγματικό Γκονζάλες και όλους τους άτυχείς αϊχμαλώτους αυ

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος: «Ο Πάνσο άφαντος».

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

τοῦ τοῦ τέραςτος, δὲν ὑπάρχει καίμια διαφορά μεταξύ μέρας καὶ νύχτας καὶ κανένας τους δὲν θὰ μπορεῖσε νὰ πῇ ἂν εἶχε ξημερώση, γιατί ἀπὸ πουθενὰ δὲν μπαίνει εἰς μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ τρομερὸ ὑπόγειο σπήλαιο.

Καὶ τὰ ἱερολόγια ἀκόμα ποὺ εἶχαν στὰ χέρια τους ὠρισμένοι ἀπ' αὐτοὺς, εἶναι ἄχρηστα, ἐφ' ὅσον δὲν μποροῦν νὰ κυττάξουν τοὺς δείχτες σ' αὐτὴ τὴ σκοτεινιά, ποὺ παραμένει ἡ ἴδια ὅλες τὶς ὥρες τῆς μέρας καὶ τῆς νύχτας...

Ὁ καταχθόνιος κακούργος ὥστόσο μπορεῖ ν' ἀδιακρίνει τὶς ὥρες στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται καὶ νὰ κανονίζῃ ὅπως ἐκεῖνος θέλει τὸ πρόγραμμα τῆς «δουλειᾶς».

Οἱ ισχυμορίτες τοῦ κάτω ἀπὸ τὰ οὐρλιάσματα ποὺ βγάζει αὐτὸς ὁ τελευταῖος ἀντὶ γιὰ διαταγές, λύνουν τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ Περὲθ ἀπὸ τῆς ἀλυσίδες τους.

Τοὺς λύνουν ὅμως ἀπὸ τὴν μακριά, κοινὴ ἀλυσίδα ποὺ ἐνώνει ὅλους μαζί καὶ ποὺ περνάει ἀπὸ τὶς ἄλλες ἀλυσίδες ποὺ εἶναι δεμένα τοῦ καθενὸς γὰ χέρια.

Ἔτσι αὐτὲς οἱ ἀλυσίδες μαζί μὲ τὶς ἄλλες ποὺ κρατοῦν αἰχμάλωτα καὶ τὰ πόδια τῶν ἀνθρώπων τοῦ νόμου, μένουν πάντοτε στὴ θέσι τους, γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσουν νὰ κάνουν τὴν παραμικρὴ ἀπόπειρα νὰ ξεφύγουν.

— Ἐμπρός!, οὐρλιάζει ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ κακούργος μὲ λυσσασμένη φωνή. Κουνηθῇ-

τε, παλιοτεμπέληδες! Δὲν πρόκειται νὰ σὰς ταΐζω τσάμπα ἐδῶ μέσα ποὺ ἤρθατε! Πρέπει νὰ δουλέψετε κιόλας!

Οἱ ἄντρες τοῦ, θέλοντας νὰ δείξουν πὼς τὰ λόγια τοῦ ἀρχηγοῦ τους ἔχουν μεγάλη σημασία, σηκώνουν στὴ τιγμὴ τὰ μαστίγια ποὺ κρατοῦν στὰ χέρια τους.

Οἱ μακριές, τρομερές οὐρές τους, σφυρίζουν ἀπαίσια καθὼς σχίζουν τὸν ἀέρα, γιὰ νὰ πέσουν πάνω στὴ γυμνὴ σάρκα καὶ νὰ τὴ σκίσουν, γεμίζοντας αἵματα τοὺς δυστυχισμένους ἀνθρώπους.

Οὐρλιαχτὰ πόνου γεμίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα.

Ὁ Περὲθ σφίγγει μανιασμένος τὰ δόντια καὶ τὶς γροθιές του.

Εἶναι ἔτοιμος νὰ προκαλέσῃ γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα τὸ τέρας ἐκεῖνο μὲ τὴν ἀνθρώπινη μορφή, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν κίνδυνον ποὺ θὰ διατρέξῃ ἡ ζωὴ του ἂν τὸ κάνει αὐτό.

Ὅμως τὴν τελευταία στιγμὴ θυμᾶται τὰ λόγια τοῦ ἀνωτέρου του, τοῦ σενιὸρ Γκομζάλες, ποὺ βρίσκεται κι' αὐτὸς αἰχμάλωτος στὰ χέρια ἐκεῖνου τοῦ κακούργου.

Θυμᾶται ὅτι πρέπει νὰ κάνει ὑπομονὴ μεγάλη καὶ νὰ ἀνεχθῇ τὰ πάντα, προκειμένου νὰ τοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ πολεμήσῃ γιὰ τοὺς ἄντρες τοῦ καὶ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ δολοφάνου.

Δὲν λέει λοιπὸν οὔτε λέξι.

Συγκρατεῖται ἐπιστρατεύοντας ὅλην τὴν αὐτοκυριαρχία γιὰ νὰ τὸ καταφέρῃ.

Στὸ μεταξύ οἱ συμμορίτες ἔχουν ἀρχίσει νὰ σπρώχνουν πρὸς τὴν ἔξοδο τοὺς αἰχμαλώτους.

Ὑπομονετικὰ ἐκείνοι ὑπακούουν καὶ ἀφίνουν τοὺς βασανιστὲς τοὺς νὰ τοὺς ὀδηγήσουν ὅπου θέλουν.

Στὸ τέλος τῆς οὐρᾶς βαδίζουν ὁ Περὲθ καὶ ὁ σениὸρ Γκονζάλες καὶ ἀκόμα πρὶν πίσω, μὲ μιὰ λάμψη τρομεροῦ θριάμβου στὰ μάτια ὁ ἀπαίσιος κακούργος.

Βγαίνουν ὅλοι ἔξω ἀπὸ τὸ ὑγρὸ καὶ σκοτεινὸ σπήλαιο ποὺ χρησιμεύει γιὰ κοινὴ φυλακὴ τους.

Προχωροῦν σ' ἓναν ἀτέλειωτο ὑπόγειο διάδρομο, τὸ ἴδιο σκοτεινὸ καὶ τὸ ἴδιο ὑγρὸ μὲ τὴ φυλακὴ τους.

Ὅσο πᾶνε μάλιστα τὸ μέρος μυρίζει περισσότερο αἰσθητὰ θειάφι καὶ στὸ τέλος ἡ μυρουδιὰ αὐτὴ γίνεται τόσο ἔντονη, ποὺ οἱ αἰχμάλωτοι ἀρχίζουν νὰ ἀναπνέουν μὲ πολὺ μεγάλη δυσκολία.

Ὁ Περὲθ ἔχει γουρλώσει τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν τρόμο, ἄσχετὰ ἂν αὐτὸ δὲν φαίνεται οὔτε ἀπὸ τὸν ἀνώτερό του ποὺ βαδίζει πλάϊ του, οὔτε ἀπὸ τὸν κακούργο ἀρχισυμμορίτη.

— Δ'άβουλε!, ψελλίζει μὲ λύσσα, μεσ' ἀπ' τὰ δόντια του. Μ' αὐτὲς τὶς ἀπαίσιες ἀναθυμιάσεις ἐδῶ μέσα, πόσο εἶναι δυνατόν νὰ ζήσουν οἱ ἄντρες μας; Ὅχι περισσότερο ἀπὸ μερικὲς μέρες!...

Ὁ χοντρο - ἀστυνόμος τὰ ἔχει πῆ αὐτὰ πολὺ σιγά, γιὰ

νὰ τὸν ἀκούσῃ μόνο ὁ σениὸρ Γκονζάλες ποὺ περπατᾷ στὸ πλάϊ του.

Δὲν ἔχει λογαριάζει ὅμως τὸ ἀντίλαλο καὶ τὴν καταπληκτικὴ ἡχητικὴ τοῦ ὑπογείου διαδρόμου.

Ὅσα λέει τ' ἀκούει καὶ ὁ ἀπαίσιος κακούργος ποὺ ἔρχεται πίσω καὶ σκάει στὰ γέλια ἐνθουσιασμένος, σὰν νὰ ἄκουσε κανένα σπουδαῖο ἀστεῖο.

— Καὶ βέβαια λίγες μέρες, Περὲθ!, οὐρλιάζει σὰν μανιακός. Τί νόμισες; Γιὼς ἔχω σκοπὸ νὰ περάσω τὴ ζωὴ μου σ' αὐτὸ τὸ ἔρημο μέρος; Κάνεις λάθος! Λίγες μέρες φτάνουν γιὰ νὰ μαζέψετε τὴν ποσότητα τῶν διαμαντιῶν ποὺ ἔχω ἀνάγκη. Ὑστερα ἐσεῖς θὰ πεθάνετε κι' ἐγὼ θὰ πάω στὸν κόσμον νὰ ζήσω... Σοῦ τὸ εἶπα κι' ἐχτὲς ἀλλὰ βλέπω ὅτι τὸ ξέχασες πολὺ γρήγορα! Μήπως νομίζεις πὼς σοῦ τὸ ἔλεγα γιὰ νὰ σὲ τρομάξω; Καὶ οὔτε ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα γιὰ ὅλους ἐσᾶς νὰ σωθῆτε δραστηρεύοντας. Κι' αὐτὸ σοῦ τὸ εἶπα ἀλήθεια καὶ πρέπει νὰ τὸ πιστέψετε γιὰτὶ εἶναι καλύτερα νὰ τὸ ἔχετε πάρει ἀπόφασι καὶ νὰ μὴ βασανίζοσαστε μ' ἐλπίδες ποὺ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπαληθεύσουν ποτέ.

Ὁ ἀστυνόμος δὲν τοῦ ἀποκρίνεται.

Ὁ σениὸρ Γκονζάλες οὔτε αὐτὸς δὲν λέει λέξι.

Δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ θυμώνουν τὸν ἀπαίσιο αὐτὸ κακούργο, ποὺ καὶ μόνο γιὰ νὰ

διασκεδάση είναι: ικανός να
άφαιρέση μια ζωή...

Έξ' άλλου δεν πρόκειται να
τον αφήνουν να βλέπει πώς
δεν έχουν χάσει τις ελπίδες
τους.

Όσο πιο πολύ απογοητευ-
μένους και εγκαταλειμμένους
στή μοίρα τους τους βλέπει,
τόσο λιγώτερο θα τους προ-
σέχει, γιατί δεν θα περιμένει
πώς είναι ικανοί να κάνουν
κανενός είδους απόπειρα.

Καμιά φορά ο υπόγειος
διάδρομος τελειώνει.

Οι πρώτοι από τους αστυ-
νομικούς βγαίνουν σ' ένα μέ-
ρος που δεν έχουν ξαναδῆ πο-
τέ ὁμοιο.

Βρίσκονται στον πυθμένα
μιάς τρομακτικής και ἀπί-
στευτης πραγματικά χαρά-
δρας.

Είναι τόσο στενή και τόσο
ψηλή, που είναι αδύνατον να
δούν ως την κορυφή της.

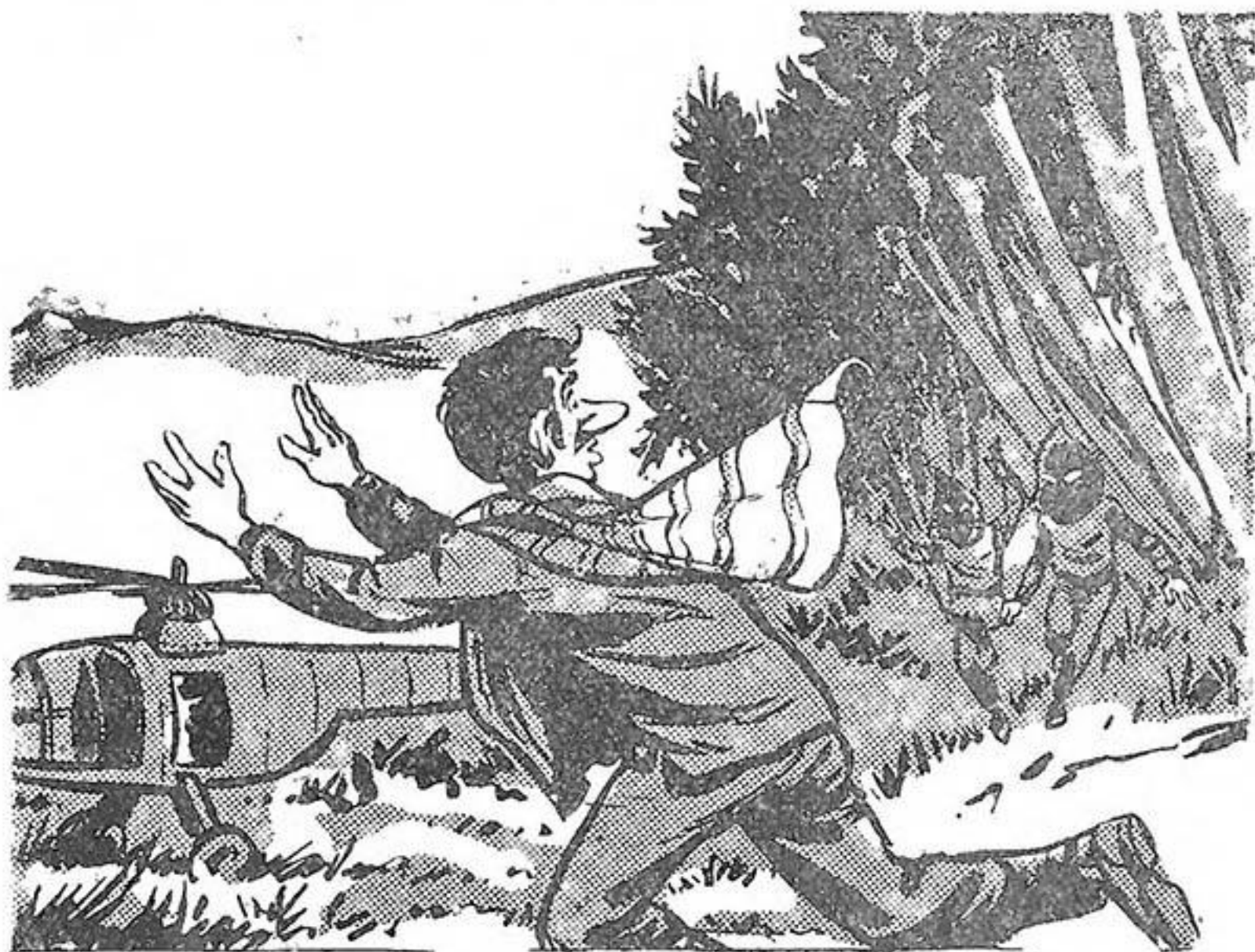
Οι δυο ὄρθιοι τοίχοι της δε-
ξιά και αριστερά, θαρρείς
και ἐνώνονται πολλές ἑκατον-
τάδες μέτρα πάνω ἀπὸ τὰ κε-
φάλια τους.

Καὶ οἱ δυο αὐτοὶ τοῖχοι
εἶναι στρωμένοι μὲ μιὰ κατα-
πράσινη ταπετσαρία.

Ὁ ἀέρας γίνεται λιγάκι
πιο φρέσκος καὶ καθαρός καὶ
οἱ δύστυχοι αστυνομικοὶ τὸν
ἀναπνέουν μὲ πραγματικὴ ἀ-

Τόση είναι ἡ ἀπογοήτευσίς του πὺ παραλίγο νὰ τὸν πάρουν
τὰ δάκρυα.

Ρίχνονται καταπάνω του με άλ' αλαγμούς.

νακούφισι.

Ἡ πορεία συνεχίζεται: πάν-
τα με τὸν ἴδιο τρόπο.

Μὲ φοβερὴ δυσκολία περ-
πατοῦν οἱ αἰχμάλωτοι, ποὺ
τὰ πόδια τους εἶναι δεμένα
μὲ βαρεῖες ἀλυσίδες.

Ἡ πιὸ μεγάλη δυσκολία
εἶναι γιατί τὸ ἔδαφος στὸ
βάθος ἐκείνης τῆς τρομερῆς
χαράδρας, εἶναι στρωμένο μὲ
μεγάλες, γλυστερές καὶ ἐπι-
κίνδυνες πέτρες, ποὺ ἂν κα-
νεῖς γλυστρήσει καὶ πέσει πά-
νω τους, μπορεῖ νὰ ξεσχιστῇ
ὀλόκληρος μέσα σὲ μιὰ στι-
γμή.

Νερὸ κατρακυλάει κελλα-
ρύζοντας συνέχεια κάτω ἀπ'
αὐτὲς τὶς πέτρες, ποὺ σὲ πολ-

λὲς μεριές ἢ ἐπιφάνειά τους
εἶναι καλυμμένη μὲ ἓνα κατα-
πράσινο στρώμα μούχλας,
σὰν βελούδο, ποὺ τὶς κάνει ἀ-
φάνταστα γλυστερές.

Ὡστόσο οἱ συμμορίτες φαί-
νεται πὼς ἔχουν κάνει πολλές
φορὲς αὐτὸν τὸν δρόμο καὶ
ἔχουν βρῇ τὸν καλύτερο δυνα-
τὸ τρόπο νὰ περπατοῦν πάνω
σ' αὐτὲς τὶς μouxλιασμένες
πέτρες χωρὶς νὰ γλυστροῦν.

Ἔτσι θαδίζουν μὲ καταφα-
νὼς μεγαλύτερη εὐχέρεια ἀπὸ
τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ Περὲθ.

Αὐτὸ ἔχει ὡς συνέπεια νὰ
εἶναι καὶ περισσότερο ἀπαι-
τητικοὶ μὲ τοὺς αἰχμαλώτους
των.

Τοὺς φαίνεται πὼς αὐτοῖ

οί δύστυχοι άργάπορουν τρομερά και τα μαστίγια δουλεύουν για άλλη μια φορά

Καινούργια άποκρουστικά σφυρίγματα άντηχούν στον άέρα και καινούργιες πονεμένες κραυγές.

Για μια ακόμα φορά ο Περθέθ άναγκάζεται να σφίξη τις γροθιές και τα δόντια του για να μη γυρίση και έπιτεθή άγανακτισμένος εναντίον του άπαίσιου κακούργου που έρχεται πίσω του...

Μια τέτοια πράξη άσφαλώς θα σημάνη το τέλος της ζωής του, γιατί ο φοβερός έκείνος άνθρωπος έχει πάντα το χέρι έτοιμο κοντά στη θήκη του πιστολιού του...

Καιμιαά φορά πάντως το μαρτύριο αυτό τελειώνει.

Και φυσικά... τελειώνει για να αρχίση εύθυσ άμέσως ένα άλλο χειρότερο...

Ο δρόμος μέσα στην άπίνθη χαράδρα, έχει φθάσει στο τέλος του.

Οί συμμορίτες που βαδίζουν μπροστά σαν όδηγοί, στρίβουν σ' ένα παρακιάδι της χαράδρας, που άνοιγεται άριστερά τους.

Μόλις στρίβουν στο ίδιο μέρος και οί πρώτοι άπό τους άστυφύλακες σίχιμαλώτους, βλέπουν τις άλλόκοτες άναθυμιάσεις του θειαφιού να στροβιλίζονται παράξένα στον άέρα.

Δέν είναι μόνο θειάφι οί άναθυμιάσεις αυτές αλλά πολλά μαζί παράξένα άέρια, που ποτέ οί άνθρωποι του νόμου δέν τάχουν ξαναδη...

Μοιάζει σαν τον προθάλαμο της κόλασεως αυτό το μέρος που έχουν φτάσει τώρα.

Οί άναθυμιάσεις έχουν δεκάδες χρώματα που αλλάζουν όλη την ώρα για να τα διαδεχτούν άλλα κι' άλλα.

Το άρωμα που βγάζουν είναι συγκεχυμένο και βαρύ και κυριαρχεί μέσα σ' αυτό έκείνο του θειαφιού, που δέν λείπει άπό πουθενά μέσα στην μυστηριώδη Χαμένη Γή.

Λίγα βήματα μπροστά τους ξεσηκώνονται άπό μέσα άπό κάτι φοβερά ραΐσματα πάνω στα βράχια, οί άναθυμιάσεις αυτές.

Μόλις οί αίχιμάλωτοι σπρωγμένοι και πάλι άπό το χέρι και τους βούρδουλες των οδηγών τους άναγκάζονται να φτάσουν σ' έκείνο το σημείο, βλέπουν μ' άνοιγεται μπρός τους και πίσω άπό το παιραπέτασμα των πολύχρωμων άναθυμιάσεων, ένας μεγάλος χώρος...

Στην άρχή και με τις πρώτες ματιές, κανείς δέν μπορεί να καταλάβη τί χώρος είναι αυτός.

Και μόνο σαν λίγο - λίγο αρχίζουν και το καταλαβαίνουν οί άλυσοδεμένοι άστυνομικοί, άκούς άξαφνα κραυγές έκπλήξεως να ξεσηκώνονται για μια στιγμή στον άέρα.

Και δέν έχουν άδικο να νοιώθουν τέτοια τραμερή έκπληξι, γιατί βρίσκονται σ' ένα μέρος, που άσφαλώς είναι δύσκολο να ύπάρχη σε καμια άλλη γωνιά της γής.

Είναι και πάλι μέσα σ' έ-

να ἀπέραντο σπηλαιο μὲ πανύψηλους θόλους, σὰν κάποι-
ας χαιμένης Βυζαντινῆς Ἐκ-
κκλησίας.

Ὑπὸ κανονικὲς δηλαδή συν-
θήκες, μιὰ καὶ δὲν ὑπάρχει
καμιὰ ἄλλη διέξοδος, ἀπὸ
τὸ στενὸ ἀνοιγμα ποὺ μπήκαν
καὶ ποὺ βλέπει στὸν σκοτεινὸ
πυθμένα τῆς χαράδρας πρέ-
πει νὰ ναι κι' ἐδῶ πέρα τὸ ἴδιο
σκοτεινὰ ὅπως καὶ στὴν ἄλλη
σπηλιά ποὺ χρησίμευε γιὰ φυ-
λακὴ τους.

Ἐδῶ ὅμως δὲν συμβαίνει
τίποτα τέτοιο.

Ἐνα παράξενο καὶ φαντα-
χτερὸ φῶς γεμίζει τὴν ἀτμό-
σφαιρα.

Καὶ δὲν εἶναι καθόλου δύ-
σκολο νὰ καταλάβῃ κανεὶς ἀ-
πὸ ποῦ προέρχεται.

Ὅλοι οἱ τοῖχοι τοῦ σπη-
λαίου ὡς τὶς πρὸ πανύψηλες
ἄκρες τῶν θόλων του, εἶναι
γεμάτοι ἀπὸ μικρὰ - μικρὰ
πολύχρωμα πετράδια, ποὺ ἀ-
στράφτουν τρομακτικὰ καὶ
συγκιεντρωμένα ὅλα μαζὶ μὲ
τὶς ἐκπληκτικὲς ἀκτινοβολίες
τους, δίνουν ἓνα φῶς ἀπίστευ-
το μέσα ἐστὶ σπηλιά ποὺ εἶ-
ναι ἀνοιγμένη στὰ ἔγκατα τῆς
γῆς.

Γιὰ μιὰ στιγμή ὅλα σιωπᾶν
μουν.

Μὲ ἀνοιχτὰ τὰ στόματα ἀ-
πὸ τὴν ἐκπλήξι καὶ τὸν θαυ-
μασμό ἔχουν ἀπομείνει ὅλοι
οἱ αἰχμάλωτοι ἀστυφύλακες,
ἀκρίβια καὶ οἱ ἴδιοι οἱ σενιὸρ
Περὲθ καὶ Γκιονζάλες.

Καὶ μέσα στὴ λεγόστιγμη
αὕτὴ σιωπὴ π' ἀπλώνεται γύ-

ρω, ἀκούγεται καθαρὰ τὸ δια-
βαλικὸ γέλιο τοῦ ἀρχικακούρ-
γου.

— Κατάλαβατε τώρα γιὰ-
τί εἶναι ἀρκετὲς μερικὲς μέ-
ρες γιὰ νὰ μοῦ μαζέψετε ὅσα
διαμάντια μοῦ χρειάζονται;
οὐρλιάζει ἰσαρκαστικὰ. Γιατὶ
θρῖσκόσαστε μέσα στὸ πλου-
σιώτερο ἀδαιμαντωρυχεῖο ποὺ
ὑπάρχει σ' ὅλον τὸν κόσμο!
Γιατὶ δὲν ἔχετε παρὰ νὰ χτυ-
πᾶτε μιὰ φορὰ μὲ τὴν ἀξίνα
ἰσας στὸν βράχο καὶ νὰ σωριά-
ζεται κάτω ὀλόκληρη φτυα-
ριὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ πολύτιμα πε-
τράδια, ποὺ τὸ καθένα τους
μόνᾳ ἀξίζει μιὰ ὀλόκληρη
περιουσία... Ἡ ζωὴ σας θὰ
τελειώσῃ πολὺ γρήγορα ἐξ
αἰτίας τῶν δηλητηριωδῶν ἀνα-
θυμιάσεων ποὺ θὰ ἀνσπινέετε
καὶ ποὺ περνᾶνε ἀπὸ τὶς χα-
ρσιμάδες τῶν βράχων! Στὸ
μεταξὺ ὅμως ἐγὼ θὰ ἔχω μα-
ζέψει μαζὶ μὲ τὰ προηγούμε-
να, ὀλόκληρους σωροὺς δια-
μαντιῶν, ποὺ θὰ τοὺς μοιρά-
σω μαζὶ μὲ τοὺς πιστοὺς μου
φίλους, ποὺ μὲ βοήθησαν!
Ἐμπρὸς τώρα! Ἀρχίστε τὴ
δουλειά, γιὰ νὰ μὴν ἀρχίσουν
αὐτοὶ τὸ μαιστίγωμα!

Ἐνας συμμορίτης πέρασε
γρήγορα - γρήγορα μπροστὰ
ἀπ' ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους
καὶ τοὺς μοίρασε ἀξίνες καὶ
κάτι εἰδικὰ πέτσινὰ τσουβά-
λια γιὰ νὰ τὰ γεμίζουν μὲ
διαμάντια.

Ὑστερα ὅλοι ξαναβγῆκαν
ἐξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα ποὺ ὡδη-
γεῖ στὴ χαράδρα.

Ἐνας μόνο ἔχει ἀπομείνει

μαζί με τούς αίχμαλώτους.

Κρατάει στο ένα του χέρι ένα μαντήλι που τόχει φέρει στο στόμα του για να αναπνέη όσο το δυνατόν λιγώτερες από τις δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις και με το άλλο ένα αυτόματο' έτοιμος να σκορπίση τόν θάνατο στην πρώτη ύποπτη κίνησι που θα δῇ από τὸ μέρος τῶν ἀνθρώπων τοῦ Περέθ.

— Έμπρός!, οὐρλιάζει κι' ἐκείνος μιὰ πού φεύγοντας ὁ ψευτο - Γκονζάλες τὸν ἔχει ἀφήσει... διοικητή.

Οἱ ἀστυφύλακες πρὶν πιᾶσουν τὶς ἀξίνες στὰ χέρια τους, γυρίζουν καὶ κυττάζουν

ἐρωτηματικὰ καὶ με φόβο τὸν ἀρχηγό τους, τὸν χοντρο - Περέθ.

Ὅλοι τους εἶναι γενναῖοι ἄντρες, ἀποφασισμένοι νὰ δώσουν καὶ τὴ ζωὴ τους ἀκόμα γιὰ τὴν Ὑπηρεσία, ἀρκεῖ νὰ τοὺς τὸ διατάξη αὐτὸς πού ἔχουν συνηθίσει νὰ ὑπακοῦν.

Ὁ Περέθ μένει γιὰ λίγο ἰσιωπηλὸς καὶ διστακτικὸς καὶ ὕστερα σκύβει τὸ κεφάλι του με πραγματικὴ συντριβή.

— Κάνετε ὅ,τι σᾶς εἶπαν καὶ ὁ Θεὸς βοηθός!, λέει ἀπλᾶ. Δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτα!...

Καὶ πρῶτος αὐτὸς ἀρπάζει τὴν ἀξίνα καὶ δίνει μιὰ

Πηγαίνει στὸ χωριὸ τῶν Ἰροκέζων...

Οί λευκοί τούς μαστιγώνου. αλύπητα!...

στον βράχο που άστραφτοκοπάει.

Διαμάντια τινάζονται άπ' αυτό τὸ χτύπημα καὶ κατρακυλάνε με υπέροχες αναλαμπές στη γή.

Οί άντρες του κάνουν κι' εκείνοι τὸ ἴδιο μέσα σὲ μιὰ στιγμή.

Κανείς τους δὲν ἔχει καμμιὰ ἐλπίδα γιατί ἡ τελευταία ἐλπίδα ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ἦταν ὁ Περὲθ ὁ ἀρχηγός τους...

Αν ὅμως ὅποιοσδήποτε άπ' αὐτοὺς ἔβλεπε άπό κοντὰ ἐκείνη τὴν ὥρα τὴ φυσιογνωμία τοῦ χοντρο - άστυνόμου, μονομιᾶς ὅλες οἱ ἐλπίδες θά ξαναγυρνοῦσαν στὴν καρδιά

του.

Γιατί ὁ Περὲθ κάθε ἄλλο παρὰ ἀπελπισμένος εἶναι ὅπως θέλησε νὰ δείξῃ με τὸν τρόπο του, γιὰ νὰ ξεγελάσῃ ἀκόμα καὶ τοὺς άντρες του.

Τὰ ἰμάτια του λάμπουν ἄγρια καὶ κυττάζει ὀλόγυρα ἐπιθεωρῶντας τὸ κάθε τι με σχολαστικὴ προσοχή.

Βαθειές ζάρες ἔχουν χαραχτῇ στὸ μέτωπό του...

Καὶ ὁ πραγματικὸς σениὸρ - Γκονζάλες ποὺ βρίσκεται πάντοτε κοντὰ στὸν Περὲθ εἶναι ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κατωτέρου του καὶ νὰ καταλάβῃ πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει αποφασίσει νὰ

παραδοθή χωρίς μάχη στην μοίρα του...

Πιάνει λοιπόν κι' εκείνος την άξίνα κι' αρχίζει να δουλεύει στο πλάϊ του χοντρο-άστυνάμου.

«Όταν οί έλπίδες δέν έχουν χαθή, μπορεί να υπομένη πολ-λά βάσανα, χωρίς ούτε έναν αναστεναγμό.

Έξω από την εκπληκτική αυτή σπηλιά με τὰ διαμάντια που βρίσκεται στη μυστηριώδη Χαμένη Γή, ο άπαίσιος κακούργος με τούς συμμορίτες του, περιμένουν.

Στην αρχή στη φυσιογνωμία του αρχικακούργου είναι ζωγραφισμένη ή ανησυχία.

Σιγά - σιγά όμως, όσο ακούει τις άξίνες να δουλεύουν άσταμάτητα από την πλευρά του μυθικού σπηλαίου, ή λάμψις του θριάμβου ξαναγυρίζει στα γεμάτα κιακία και άπληστία μάτια του.

«Ή δουλειά πάει καλά!», συλλογίζεται. «Όλα θα γίνουν και θα τελειώσουν όπως τὰ έχω σχεδιάσει!...»

Και ένα κολασμένο χαμόγελο ανθίζει στις άκρες τών χειλιών του, που θα πάγωνε τὸ αίμα ακόμα και τών συμμοριτών του που στέκονται πλάϊ του αν μπορούσαν να τὸ διακρίνουν.

Δέν μπορούν όμως, γιατί δέν τούς τὸ επιτρέπει ὁ σατανικός αρχηγός τους.

Ξέρει να κρύβη πολὺ καλά τὰ συναισθήματά του, γιατί είναι πιὸ ὑπουλός κι' από τὸ φίδι...

ΤΟΥ ΠΑΝΤΣΟ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ...

ΕΙΠΑΜΕ πὼς ὁ γίγαν-τόσωμος βασιληᾶς τῆς ζούγκλας ὁ Ἔλ Ρέϋ, φθάνει σ' ένα ξέφωτο στὴ Χαμένη Γή, ὕστερα ἀπὸ τὴ σωτηρία του ἀπὸ τὸ ἀπίστευτο ἐκεῖνο τέρας τῆς κολάσεως ποὺ τοῦ ἐπετέθη νὰ τὸν ξεσχίση καὶ βλέπει σταματημένο καὶ προσγειωμένο με ὅλες τὶς τιμὲς τὸ εκπληκτικὸ ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρό.

Καὶ εἶπαμε ἀκόμα ὅτι τὸ μὲν ἐλικόπτερο τὸ βλέπει, ἀλλὰ δέν μπορεί νὰ δῇ καὶ τὸν ἀνεκδιήγητο Πάντσο Γίγαντα ποὺ ἔχει γίνει κυριολεκτικὰ ἄφαντος, γιατί ὅσο κι' ἀν ψάχνη ὁλόγυρα, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν διακρίνη πουθενά, αὐτὸν ἢ ἔστω κανένα ἶχνος του.

Γιὰ νὰ ἐξηγηθῇ ὅμως πὼς ἔγινε αὐτό, πρέπει νὰ παρακολουθήσωμε τὸν ἴδιο τὸν Πάντσο καὶ νὰ δοῦμε πὼς τᾶχει καταφέρει πάλι ἔτσι...

Λοιπὸν ὁ Πάντσο ἀφοῦ ἀπὸ ἀφηρημάδα καί... βλακεία ἔπως ὁ ἴδιος ἔχει πῆ, κατάφε-ρε νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸ προϊ-στορικὸ θηρίο γεμίζοντάς του τὸ στόμα μὲ... ντὶ - ντὶ - τί, βρίσκεται ἐλεύθερος στὸν οὐρανό, μὲσα στὸ Μαῦρο Πουλί.

Τὸ πὼς γλυτώνει τὴν λιποθυμία αὐτὴ τὴ φορὰ ὕστερα ἀπὸ τέτοια ψυχικὴ ταραχὴ ὁ πρωταθλητῆς τῆς τρεμούλας Πάντσο Γίγαντας, εἶναι κάτι ποτὲ δέν πρόκειται νὰ ἐξηγηθῇ.

‘Οπωσδήποτε αίσθάνεται τρομερή ανακούφισι βλέποντας τὸ τέρας τῆς φρίκης νὰ χάνεται πίσω του καὶ νὰ μικραίνει ἀπὸ τὴν ἀπόστασι τόσο ποὺ γίνεται στὸ τέλος μικρὸ σὰν σκνίπα!

‘Υστερα μπαίνουν καὶ οἱ κορφές τῶν αἰωνόβιων δέντρων ἀνάμεσα σ’ αὐτὸν καὶ στὸ προϊστορικὸ θηρίο καὶ δὲν τὸ βλέπει πιά καθόλου, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἡσυχάζει τελείως.

‘Ο Πάντσο ἀναπνέει μὲ ἀφάνταστη ἀνακούφισι.

‘Ετοιμάζεται νὰ καθήσῃ καὶ νὰ ἐργαστῇ πάνω στοὺς ἀεροναυτικοὺς χάρτες του, γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὸν προσανατολισμὸ του ποὺ τὸν ἔχει χάσει τελείως καὶ νὰ προσπαθῇ ση κατόπιν αὐτοῦ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Κάζα ντές ‘Ομπρες καὶ νὰ ξαπλώσῃ ἐπὶ τέλους στὴν πολυθρόνα του, ἀπ’ ὅπου δὲν σκοπεύει νὰ ξανασηκωθῇ γιὰ πολὺν καιρὸ, ὥσπου νὰ ξεχάσῃ ἐντελῶς αὐτὴ τὴ φοβερὴ περιπέτεια ποὺ ἔχει περάσει, τὴ φοβερώτερη ἀσφαλῶς ἀπ’ ὅλες τὶς τελευταίες.

Στὸ μεταξὺ ποὺ κάνει ὅλες τὶς ἀπαραίτητες πράξεις γιὰ νὰ βρῇ τὸ «στῖγμα» τοῦ Μαύρου Πουλιού, αὐτὸ τὸ τελευταῖο πετάει πάνω ἀπὸ τὴ παρθένα ζούγκλα, σχεδὸν ἀκυβέρνητο, ἀφοῦ ὁ Πάντσο τοῦ ἔχει βάλει τὸν «μηχανικὸ πιλότο» καὶ τὸ ἔχει ἀφήσει νὰ πηγαίνει ὅπου θέλει αὐτό.

Ξαφνικὰ σκύβει τὸ κεφάλι του κάτω, καὶ τὰ ματάκια

του ἀστράφτουν ἀπὸ χαρὰ.

‘Εκεῖνο ποὺ ἔχει δὴ τὸν κάνει νὰ φτάσῃ καὶ πάλι στὰ πρόθυρα τῆς λιποθυμίας, τοῦ τη τὴ φορὰ ὅμως ἀπὸ τὴν εὐτυχία του!

‘Αὐτὸ ἔχει δὴ πάνω στὰ κλαδιὰ κάτι πανύψηλων δέντρων, μερικὰ φρούτα ποὺ κρέμονται βαρεῖα πρὸ τῆ γῆ καὶ ποὺ ὁ ἀνεκδιήγητος νόμος εἶναι ἐντελῶς βέβαιος ὅτι τὰ ἔχει ξαναδῇ.

— Τὸ φρούτο τῆς Γενναιότηας!, οὐρλιάζει καταχαρούμενος. Ζήτω... Θὰ κάνω δέκα κιλά κομπόστα! Θὰ γεμίσω ὁλόκληρο τὸ ἐλικόπτερο μὲ δαῦτα καὶ θὰ κάνω ἀκόμα κι’ ἐμπόριο!... Τώρα θὰ δῆς!

Αὐτὴ τὴν τελευταία ἀπειλὴ δὲν ξέρει οὔτε ὁ ἴδιος ποὺ τὴν ἀπευθύνει.

‘Οπωσδήποτε, χύνεται πάνω στὸ μηχανικὸ πιλότο καὶ τὸν ἐλευθερώνει.

Παίρνει τὸ πηδάλιο στὰ χέρια του καὶ κατευθύνει τὸ σκάφος γιὰ νέα προσγείωσι.

Σὲ λίγο τὸ ὑπέροχο Μαύρο Πουλὶ κάθεται μέσα στὸ ξέφωτο ἐκεῖνο, στὴ μέση τῆς ζούγκλας.

‘Ο Πάντσο Γίγαντας πετιέται ἔξω, κρατῶντας στὰ χέρια του ἕναν πέτσινο σάκκο, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν γεμίσῃ μ’ ἐκεῖνα τὰ ὀνειρεμένα φρούτα ποὺ τὸν κάνουν μόνις τὰ φάει νὰ γίνεται γενναίτερος καὶ ἀπὸ τὸν μυθικὸ ‘Ηρακλῆ.

Μόλις πατάει τὰ ποδοράκια του κάτω, σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ καρφώνει τὰ ματάκια

κία του πάνω στα βαρυφορτωμένα από κόκκινα φρούτα κλαδιά των αιώνοβίων δέντρων.

— Παρίεργο πράγμα!, τσιρίζει ανάμεσα από τα δόντια του, με μιὰ γκριμάτσα δυσανεξικείας στο κωμικό πρόσωπό του. Όσο ήμουν πάνω στο Μαύρο Πουλί, τ'άβλεπα και μου φαινόntonουσαν πολὺ χαμηλά! Τώρα που πήγαν και σκαρφάλωσαν εκεί πάνω και πῶς θὰ σκαρφάλωσω κι' ἐγὼ γιὰ νὰ τὰ κόψω;

Τὸ πρόβλημά του εἶναι πραγματικὰ μεγάλο.

Όσο κοντοστούπης εἶναι αὐτός, τόσο πανύψηλα εἶναι

ὅλα ἐκεῖνα τὰ δέντρα τῆς ζούγκλας.

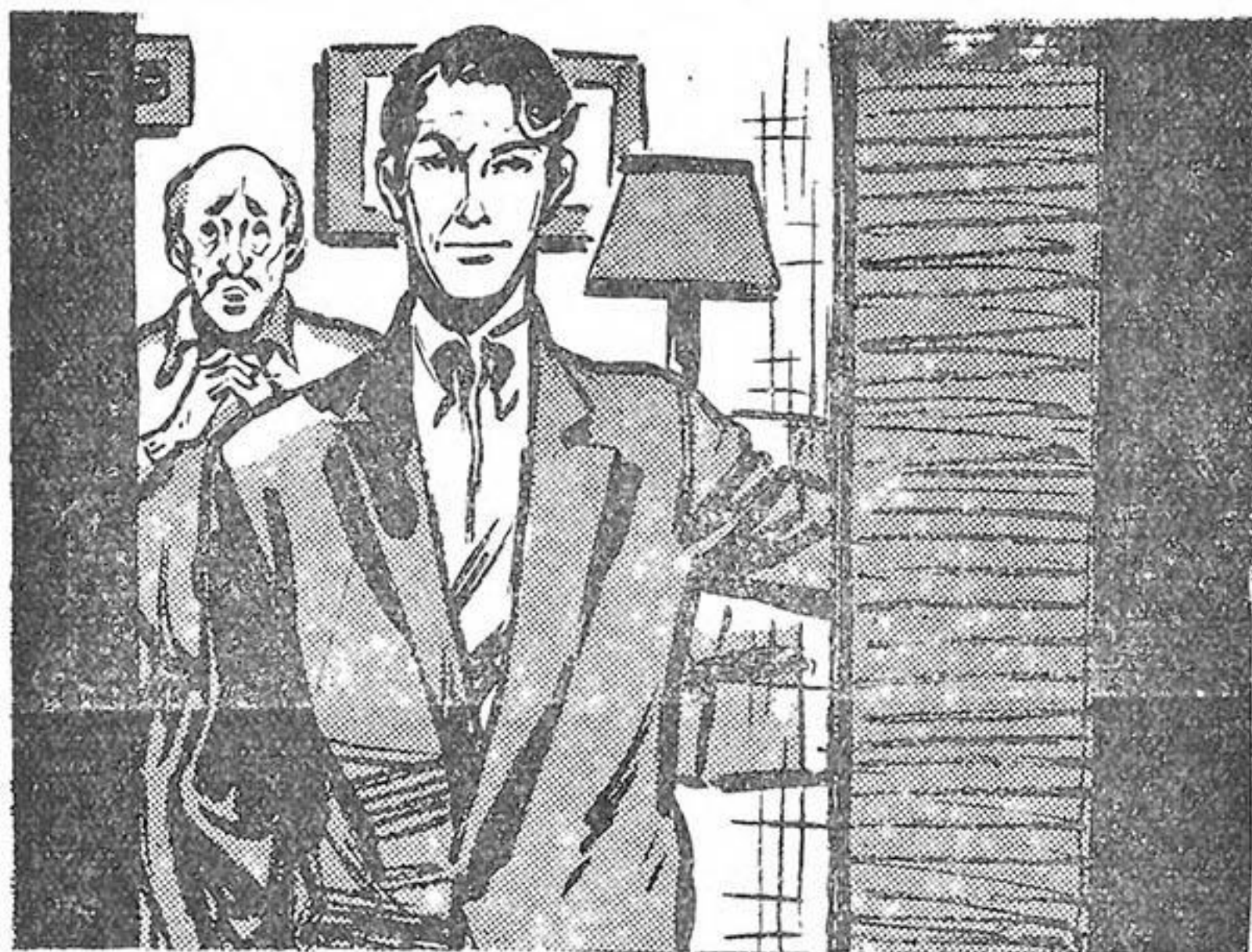
Τὰ δὲ κόκκινα φρούτα τῆς ... γενναιότητος, εἶναι σκαρφωμένα πάνω στὰ ψηλότερα κλαδιά τους, ἐνῶ οἱ κορμοὶ τους εἶναι λείοι καὶ ἴσιοι ἔτσι πού ἀποκλείεται ὁ νάνος νὰ μπορέσῃ ποτὲ ν' ἀνέβῃ ἐπάνω τους.

Τόση εἶναι ἡ ἀπογοήτευσίς του σ' αὐτὴ τὴν τελευταία ἐξακρίβωσι, πού παρὰ λίγο νὰ τὸν πάρουν τὰ δάκρυα.

Σὰν κάθε ἄνθρωπο ὅμως πού δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ κάνῃ διαφορετικὰ ἔτσι κι' αὐτὸς τὸ παίρνει στὰ τελευταία ἀπόφασι.

Ένα πύρινο «Z» εἶναι ἀναμμένο στὴν πλαγιὰ τοῦ λόφου...

‘Ο γέρο-Φερνάντο τὸν κυττάζει μ’ ἀπελπισία ν’ ἀνοίγῃ τὴν πόρτα

— Νᾶχα τώρα τὸν Ἕλ Ρέϋ ἢ τὸν Ζορράκο, λέει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δόντια του, ἀσφαλῶς θὰ μοῦ ἔκαναν τὴ μικρὴ αὐτὴ ἐκδούλευσι, νὰ ἀνέβουν καὶ νὰ μοῦ κόψουν μερικές ὁκάδες!.. Μιὰ ὅμως ποὺ εἶμαι μόνος μου, καλύτερα νὰ τοῦ δίνω, πρὶν μοῦ ριχτῇ καὶ κανένα... ἔντομο σὰν ἐκεῖνο ποὺ καθάρισα μὲ τὸ ντί - ντί - τί! Ἀλλὰ νὰ βάλω σημάδι, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ξαναβρῶ τὸ μέρος μὲ τὰ φρούτα!

Καὶ μιὰ καὶ δυὸ βγάζει ἕνα σουγιαδάκι καί.. χαράζει στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου ἕναν μικρὸ σταυρό!

Ὑστερα εὐχαριστημένος κόνει νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ ὑ-

πέροχο ἐλικόπτερό του ἀλλὰ ἐκεῖ μένει γιὰ μιὰ ἀκόμη φερόα μαρμαρωμένος!

Κᾶτι περίεργα ὄντα βρίσκονται ἐκεῖ μπροστά!

Κᾶτι ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν παρουσιασθῇ σὰν νὰ ἄνοιξε ἔξαφνα τὸ καπάκι τῆς γῆς καὶ νὰ πετάχτηκαν ἀπὸ μέσα!

‘Ο Πάντσο Γίγαντας οὔτε ποὺ τοὺς ἔχει δὴ καθόλου οὔτε ποὺ τοὺς ἔχει ἀκούσει!

Δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ σαλέψῃ ἀπὸ τὴν τρομάρα του καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔχει καθόλου ἄδικο ὁ κακομοίρης.

Τὰ πλάσματα αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔχουν κλείσει τὴν ὑποχώρησι πρὸς τὸ Μαῦρο Πουλί

είναι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἄνθρωποι.

Τὰ κεφάλια τους εἶναι σκεπασμένα μὲ κάτι ἀλλόκοτες κουκούλες, ποὺ ἀφήνουν μόνο δυὸ τρύπες στὴν θέσι τῶν ματιῶν τους, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ βλέπουν οἱ ἰδιοκτῆτες τους.

Ὁ Πάντσο χάνει κάθε διαθεσι ποὺ εἶχε νὰ φτάσῃ στὸ ἐλικόπτερο, μέσα σὲ λιγώτερο ἀπὸ τρία δευτερόλεπτα.

Ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῇ τρομοκρατημένος καὶ τρομάζει ὁλοένα περισσότερο καθὼς βλέπει ὅτι οἱ διαθέσεις τους εἶναι καθαρὰ ἐχθρικές!...

Καὶ πραγματικά:

Τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα ὄντα δὲν στέκονται οὔτε στιγμή μόλις βλέπουν τὸν Πάντσο Γίγαντα νὰ ὑποχωρῇ ρίχονται καταπάνω του μὲ ἀλαλαγμοὺς γμούς.

Ὁ Πάντσο μὴ μπορῶντας νὰ κάνῃ τίποτ' ἄλλο, ἐτοιμάζεται φυσικὰ νὰ λιποθυμήσῃ. Τὴν τελευταία στιγμή ὅμως βλέπει ἔξαφνα μπρὸς του μιὰ σκοτεινὴ τρύπα καὶ μπαίνει μπουσουλώντας μέσα σ' αὐτήν, βρίσκοντας πὼς αὐτὸ εἶναι πάρα πολὺ καλύτερο ἀπὸ τὴ λιποθυμία ἐκείνη τὴν ὥρα.

Κι' ἀλήθεια...

Μόλις οἱ διώκτες του φτάνουν κι' ἐκεῖνοι στὴν ἴδια τρύπα καὶ προσπαθοῦν νὰ χωθοῦν μέσα γιὰ νὰ συλλάβουν τὸ νάνο, βλέπουν πὼς εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ καταφέρουν.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας εἶναι τόσο πολὺ μικροσκοπικὸς ποὺ χώρεσε νὰ μπηῇ ἐκεῖ μέ-

σα καὶ μάλιστα μὲ εὐκολία.

Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν χωροῦν νὰ βάλουν οὔτε τὸ κεφάλι τους καλὰ - καλὰ στὴ μικροσκοπικὴ αὐτὴ καὶ κατασκότεινὴ τρύπα.

Καὶ ἐπειδὴ ἀσφαλῶς ὅλοι θὰ ἔχουν μπηῇ στὴν ἀπορία, τί εἴδους τρύπα εἶναι τέλος πάντων αὐτή;

Ὁ Πάντσο Γίγαντας τοῦλάχιστον δὲν τὰ καταφέρνει νὰ τὸ βρῇ καὶ νὰ δώσῃ ἀπάντησι σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, ὅσο κι' ἂν σπάῃ τὸ κεφάλι του.

Μὲ τὸν τρελλὸ τρόπο ποὺ εἶχε τὴν ὥρα ποὺ χωνόταν ἐκεῖ μέσα, δὲν πρόσεξε ἀπολύτως τίποτε ἄλλο.

Καὶ τώρα βρέθηκε μέσα σ' ἓνα στενὸ καὶ σκοτεινὸ χῶρο, εἶναι ἀδύνατον νὰ καταλάβῃ τί σοῖ πρᾶγμα εἶν' αὐτό.

Μάλιστα μπορούμε νὰ προσθέσωμε ὅτι ὁ Πάντσο ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ τί μέρος εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔχει βρεθῇ, μπορεῖ ὅμως νὰ προχωρήσῃ μπροστά, γιὰτὶ πίσω τοῦ πολὺ κοντά, ἀκούει τὶς φωνὲς τῶν διωκτῶν του καὶ ἀπὸ ἐνστικτο καταλαβαίνει ὅτι θὰ εἶναι πολὺ καλύτερα νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτοὺς ὅσο γίνεται πιὸ πολὺ.

Δύσκολα ὅμως μπορεῖ καὶ μπροστὰ νὰ προχωρήσῃ.

Ακόμα κι' αὐτὸς ποὺ ὅπως εἴπαμε εἶναι πολὺ μικροσκοπικὸς, χωράει μὲ πολὺ ζόρι νὰ περνᾷ ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ τρύπα καὶ ἐπὶ πλέον ὁ δρόμος του εἶναι ἐκπληκτικὰ ἀνηφορικὸς.

Μὰ τί σοῖ τρύπα νὰ εἶναι

αὐτὴ ποὺ ἔχει χρησιμεύσει στὸν Πάντσο Γίγαντα γιὰ νὰ σωθῇ τὴν τελευταία στιγμὴ ἀπὸ τοὺς μασκοφόρους ἢ καλύτερα τοὺς... κουκουλοφόρους διώκτες του;

Αὐτὸ ὅπως εἶπαμε προσπαθεῖ νὰ καταλάβῃ κι' ἐκεῖνος ἀλλὰ ἐμεῖς στὸ μεταξύ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ δοῦμε τί κάνουν καὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας...

Η ΡΟΖΙΤΑ...

ΚΑΙ γιὰ νὰ πάρουμε μὲ τὴ σειρά, ὥς δοῦμε τί γίνεται ἡ Ροζίτα, ποὺ ἔχομε τὸν περισσότερο καιρὸ νὰ δοῦμε τί κάνει.

Ὅπως θὰ θυμᾶται ὁ ἀναγνώστης, ἡ κόρη τοῦ ἀστυνόμου Περὲθ, ποὺ ὡς γνωστὸν εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο μὲ τὴ μυστηριώδη κόρη τῆς ζούγκλας τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, κατέφυγε στὴ θεία τῆς Καρμελίτα ποὺ μένει σ' ἓνα ἀγρόκτημα μακριὰ ἀπὸ τὸ Ἑλ Χόκλο ποὺ βρίσκεται τὸ φυλάκιο καὶ ἡ περιοχὴ δράσεως τοῦ πατέρα της.

Ἡ Ροζίτα πῆγε ἐκεῖ γιὰ νὰ βρῇ ἓνα ἄλλοθι, σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποδείξῃ ποὺ βρισκόταν τὸν καιρὸ ποὺ ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο δροῦσε μέσα στὴν ἀπέραντη ζούγκλα τοῦ Ἀμαζωνίου.

Εὐτυχῶς ὅμως δὲν χρειάστηκε τίποτα τέτοιο.

Ὁ πατέρας της ὁ χοντρὸ - Περὲθ δὲν βρῆκε εὐκαιρία οὐ-

τε μιὰ στιγμὴ νὰ καθήσῃ ἡσυχος γιὰ νὰ σκεφθῇ λιγάκι καὶ τὴν κόρη του.

Ἦταν μάλιστα καὶ εὐχαριστημένος . ποὺ ἡ τελευταία αὐτὴ εἶχε φύγει ἐκείνον τὸν καιρὸ ἀπὸ κοντά του καὶ ἔτσι δὲν εἶχε κι' αὐτὴν νὰ τὴν προσέχῃ, μιὰ ἐποχὴ ποὺ εἶχε τόσες ἄλλες σκοτούρες καὶ τρεχάματα ἀλλὰ καί.. στενοχώριες...

Ἔτσι λοιπὸν ὅταν ἡ κοπέλλα ἔμαθε πὼς ὁ πατέρας της ἔφυγε πάλι στὴ ζούγκλα καὶ μάλιστα πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦταν ἐκεῖνος ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος παρὰ ἓνας νέος ἀστυνόμος ποὺ εἶχε φτάσει στὸ Μανάους γιὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ, κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ κοντά του.

Ἡ Ροζίτα ἤξερε πολὺ καλά τὸν χαρακτήρα τοῦ πατέρα της καὶ κατάλαβε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἔμαθε τὸ νέο, ὅτι ὁ Περὲθ θὰ περνοῦσε πολὺ δυσάρεστες ὥρες ἀναγκασμένος νὰ ὑπακούῃ σὲ διαταγὰς ἐνὸς ξένου, σ' ἓνα μέρος ποὺ ὡς τώρα ἦταν ὁ ἀνώτερος ἄρχοντας....

Κι' ἀκόμα καταλάβαινε πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ποὺμποροῦσε νὰ τοῦ δώσῃ κάποια μικρὴ παρηγοριά, γιὰτὶ ὁ χοντρὸ - Περὲθ κυριολεκτικὰ λάτρευε τὴν μοναχοκόρη του καὶ ὅχι λίγες φορὲς ποὺ ἦταν στενοχωρημένος στὸ παρελθόν, ξεχνοῦσε τὰ βάσανά του σ' ἓνα χαμόγελό της.

Λοιπὸν ἀποχαιρέτησε δια-

Ο Έλ Ρέϋ τινάζεται αλλά τοῦ
κάκου προσπαθεῖ νὰ ξεφύγῃ...

στικά τῇ θεῖα Καρμελίτα καὶ παίρνοντας φυσικά καὶ λεπτά ἀπ' αὐτὴν γιὰ τὸ εἰσιτήριο καὶ καινούργια ροῦχα, ξαναγύρισε στὸ Μανάους καὶ πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ Έλ Χόκλο γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν πατέρα της.

Ὅταν ἔμαθε πὼς ἡ ἀποστολὴ ποὺ εἶχε ξεκινήσει πρὶν δυὸ ἡμέρες γιὰ τὴ ζούγκλα, δὲν εἶχε ἐπιστρέψει ἀκόμα κι' ὄχι μόνο αὐτὸ ἀλλὰ δὲν εἶχαν λάβει καὶ τὴν παραμικρὴ εἴδησι ποὺ βρισκόνταν καὶ τί ἔκαναν οἱ ἄντρες τοῦ ἀποσπάσματος ἀνησύχησε φοβερά — ὅπως ἦταν φυσικό.

Ἦξερε πὼς οἱ ἀποστολὲς στὴ ζούγκλα δὲν κρατοῦσαν ποτὲ πολὺν καιρό. Κι' ἂν ἀκόμα κρατοῦσαν κάποτε λίγο παραπάνω ἀπὸ τὸ συνηθισμένο, ποὺ ἦταν λίγες ὥρες ὁ ἀσύρματος τοῦ ἐλικοπτέρου μετέδιδε τὰ νέα συνεχῶς, μαζὶ μὲ τὴν ἀκριβὴ θέσι τοῦ ἀποσπάσματος μέσα στὸ παρθένο δάσος.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὕτῃ ἔμαθε ἡ Ροζίτα ὅτι τούτῃ τῇ φορὰ οὔτε κἂν τὸ ἐλικόπτερο εἶχαν πάρει μαζί τους φεύγοντας κάτω ἀπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ σενιὸρ Γκονζάλες οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπὸ τὸ Έλ Χόκλο γιὰ νὰ χωθοῦν μέσα στὴν ἀτέλειωτὴ ζούγκλα.

Αὐτὸ τῆς ἔκαμε ποὺ μεγάλη ἐντύπωσι ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα.

Ἐξ ἄλλου ἤξερε καὶ ὅτι δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ τίποτα.

Δυὸ - τρεῖς ἄνθρωποι εἶχαν ἀπομείνει μόνο ὡς φύλακες στὸν ἀστυνομικὸ σταθμό.

Ολους τοὺς ἄλλους εἶχαν πάρει μαζί τους φεύγοντας, ὁ σενιὸρ Γκονζάλες καὶ ὁ πατέρας της.

Καμμιά βοήθεια δὲν ἦταν δυνατόν νὰ δώσουν αὐτοὶ οἱ τρεῖς, σὲ περίπτωσι πού τὸ ἀπόσπασμα κινδύνευε, γιατί, ὅπως ὤριζαν οἱ κανονισμοί, τοὐλάχιστον τρεῖς ἔπρεπε νὰ μείνουν ὡς τὸ τέλος γιὰ νὰ φρουροῦν τὸν ἀστυνομικὸ σταθμό.

Ἐνισχύσεις πάλι ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Διοίκησι δὲν γινόταν νὰ περιμένῃ, ἂν δὲν ἐρχόταν ἔστω καὶ μιὰ εἰδησι πού νὰ λέῃ πὼς τὸ ἀπόσπασμα κινδυνεύει μέσα στὴ ζούγκλα καὶ τὸ εἶδος τοῦ κινδύνου πού διατρέχει.

Ἐκ πείρας ὅμως γνωρίζει ἡ Ροζίτα — ἡ θρυλικὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο — πὼς ὅταν ἔρθῃ ἡ εἰδησις τοῦ κινδύνου, τὸ κακὸ ἔχει γίνῃ πιά καὶ τὸ μόνο πού μπορεῖ νὰ κάνῃ τὸ ἀπόσπασμα μέσα στὴ ζούγκλα, εἶναι νὰ βρῇ καὶ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἐνόχους.

Ἐκείνη ὅμως δὲν θέλει τὴν τιμωρία τῶν ἐνόχων.

Ἐκείνη θέλει τὸν πατέρα της ζωντανὸ καὶ ἡ καρδιά της πάει νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Ὅλη αὐτὴ ἡ περίπτωσις τοῦ ἀποσπάσματος πού ἀποτελεῖ συγχρόνως καὶ ὅλη τὴ δύναμι τοῦ φυλακίου καὶ πού ἔφυγε μὲ τὰ πόδια γιὰ νὰ πάῃ στὴ ζούγκλα, χωρὶς συγ

— Λαίλαπας, σίφουνας, θεομηνία σὰς ἔρχεται στὰ κεφάλια σας!...

κεκριμένο σκοπό και χωρίς κανείς να ξέρη το παραμικρό για την κατεύθυνσι του, είναι κάτι που δεν έχει ξαναγίνει ποτέ άλλη φορά και γι' αυτό την κάνει να φοβάται κάποιον κίνδυνο...

Δεν χρειάζεται περισσότερο για να πάρη την απόφασί της.

Μια και δυο ξεπορτίζει κι' αυτή από τον μυστικό δρόμο που έχει κι' ακολουθεί πάντα σ' αυτές τις περιπτώσεις για να μην την πάρη κανένα μάτι. — καθώς είναι και νύχτα, έννοείται, ή ώρα που φεύγει — χώνεται μέσα στην παρθένα ζούγκλα και παίρνει μια κατεύθυνσι προχωρώντας μ' όλη την ταχύτητα των ποδιών της.

Η κατεύθυνσι αυτή που έχει πάρει ή Ροζίτα δεν είναι τυχαία.

Λίγα παρακάτω, στη ρίζα ενός δέντρου, βρίσκεται μια θεώρατη πέτρα.

Η κοπέλλα τρυπώνει το χέρι της στο κοίλωμα που σχηματίζει κάτω απ' τη βάση της ή πέτρα και χωρίς να αργήση τραβά από εκεί ένα μαγιώ από δέρμα τζάγκουαρ και ένα χοντρό βέλο...

Δεν αργεί καθόλου να αλλάξη.

Σε λίγα δευτερόλεπτα μόνο το φόρεμα που φορούσε ως αυτή τη στιγμή έχει πάρει τη θέσι που είχε το μαγιώ κάτω από την πέτρα κι' αυτή φοράει το μαγιώ μ' ένα ατσάλενιο μαχαίρι περασμένο στη θήκη της ζώνης

και με το βέλο που της σκεπάζει το όμορφο πρόσωπο από τα αδιάκριτα μάτια που μπορούν να την δούν στο ταξίδι της μες στο παρθένο δάσος.

Όπως είναι εύνοητο, αυτή ή μεταμφίεσις της Νάγιας είναι καινούργια, γιατί την παλιά της την είχαν κλέψει — ασφαλώς τίποτε φτωχοί ινδιάνοι που την ανακάλυψαν κατὰ τύχη.

Η κοπέλλα και πάλι περπατάει όσο μπορεί πιο γρήγορα μέσα στη ζούγκλα.

Και ούτε τούτη τη φορά δεν ταξιδεύει στην τύχη αλλά πηγαίνει προς το χωριό των Ιροκέζων, που είναι φίλοι της, γιατί τους έχει βοηθήσει σ' ένα σωρό περιστάσεις.

Οι Ιροκέζοι, σε αντίθεσι με τους άλλους ινδιάνους της περιοχής που είναι αγρότες τώρα πιά, αυτοί εξακολουθούν να είναι κυνηγοί αγρίων θηρίων.

Μ' αυτόν τον τρόπο γυρίζουν νύχτα μέρα μέσα στη ζούγκλα και κατὰ πάσα πιθανότητα θα πρέπει να έχουν δῆ την αποστολή της αστυνομίας του Έλ Χόκλο.

Έτσι θα πούν στη Νάγια την κατεύθυνσι που ακολουθήσε το μυστηριώδες απόσπασμα που χώθηκε στη ζούγκλα χωρίς ν' αφήση κανένα ίχνος και καμμιά είδησι.

Η κοπέλλα πραγματικά φτάνει στο χωριό των ινδιάνων.

νων φίλων της κατὰ τὰ χαράματα.

Οἱ ἀτρόμητοὶ κυνηγοὶ κάνουν μεγάλη χαρὰ πού τὴ βλέπουν καὶ τὴν ὀδηγοῦν ἀμέσως στὸν Μάτε Νέρα,, πού σημαίνει Μαῦρο Γεράκι καὶ εἶναι ὁ μεγάλος ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς.

Ἡ Νάγια κάθεται στὴ σκηνὴ τοῦ Μάτα Νέρα καὶ οἱ δύο τους γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ καπνίζουν τὸ «τσιμπούκι» τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς Φιλίας.

Ὁ γενναῖος ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδιάνων μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τιμᾷ τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, μὲ τρόπο πού δὲν ἔχει τιμηθῇ ποτὲ ἄλλη γυναίκα ἀπὸ τὴ φυλὴ τῶν Ἰροκέζων, ἀφοῦ τὸ ἐπίσημο αὐτὸ κάπνισμα στὴν καλύβα τοῦ ἀρχηγοῦ, γίνεται μόνο μεταξύ ἀνδρῶν, πού ὁ ἀρχηγὸς τοὺς ἔχει ἐκτιμήσει γιὰ τὴ γενναιότητά τους καὶ τοὺς χαρίζει τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴ φιλία του.

Λίγο ἀργότερα ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο τρέχει καὶ πάλι μέσα στὴν παρθένα ζούγκλα.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ καινούργιου ταξιδιοῦ της τὴν συνοδεύουν δύο λυγερόκορμοι Ἰνδιάνοι, πού μετὰ ἀπὸ διαταγὴ τοῦ Μάτα Νέρα τὴν πηγαίνουν στὸ μέρος πού εἶδαν γιὰ τελευταία φορὰ τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Ἑλ Χόκλο.

Ἐνδὸν μεσημέρι ἔρχεται γιὰ νὰ φτάσουν ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο, μ' ὅλο πού τρέχουν ἀσταμάτητα κι' ἀκούραστα μέσα στὸ ἄγριο καὶ πρωτόγονο δάσος.

Ἀκόμα καὶ οἱ ἀτρόμητοι

Ἰροκέζοι κυνηγοὶ δὲν ἔρχονται παραπέρα ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, γιὰτὶ ἡ ζούγκλα ἀπὸ δῶ καὶ πέρα γίνεται τρομερὰ ἄγρια, ἀνεξερεύνητη καὶ γεμάτη κινδύνους πού προτιμοῦν νὰ τοὺς ἀποφεύγουν...

Κυττοῦν μὲ ἀνησυχία τὴ Νάγια, πού δὲν δείχνει διατεθειμένη νὰ ὑποχωρήσῃ, παρὰ ἀντίθετα φαίνεται καθαρὰ ὅτι θὰ χωθῇ μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀνεξερεύνητη κόλασι, ἀπ' ὅπου πολὺ δύσκολα ξαναγυρίζει κανεὶς ζωντανός.

Τῆς δείχνουν τὴν κατεύθυνσι πού ἀκολουθήσῃ τὸ ἀπόσπασμα τὴν τελευταία φορὰ πού αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὸ εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους, δηλαδὴ πρὶν δύο ἡμέρες...

Ἡ Νάγια τοὺς εὐχαριστεῖ καὶ ἀδίστακτα ἀκολουθεῖ κι' ἐκείνη τὴν ἴδια κατεύθυνσι.

Γιὰ λίγα λεπτὰ μένουν ἀκίνητοι στὴ θέσι τους οἱ δύο γιγαντόσωμοι Ἰνδιάνοι καὶ τὴν κυττάζουν μ' ἀνησυχία ἀλλὰ καὶ θαυμασμό...

Δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν σὲ γυναίκα ἓνα τέτοιο θάρρος πού οὔτε οἱ ἄντρες δὲν τὸ ἔχουν καὶ γι' αὐτὸ οἱ Ἰροκέζοι πιστεύουν πὼς ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο δὲν εἶναι μιὰ ἀπλὴ γυναίκα, παρὰ ἓνα πνεῦμα τοῦ Καλοῦ πού ἔχει κατέβει στὸν κόσμο γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς δυστυχισμένους.

Ὡστόσο ἡ κόρη τοῦ Περὲθ μὲ τὴν ἀμφίεσι αὐτὴ πού τὴν ἔχει κάνει θρύλο σ' ἐκεῖνα τὰ παρθένα δάση τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου, προχωρεῖ χωρὶς δι

σταγμόν ἄλλὰ ὅχι καὶ χωρὶς νᾶναι σχολαστικὰ προσεκτικὴ, μέσα στὸ μυστηριώδες δάσος, ποὺ ὅσο πάει γίνεται πιὸ πυκνὸ καὶ πιὸ μυστηριώδες.

Ἡ κοπέλλα δὲν ἔχει ξανάρθει ποτὲ ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Ξέρει ὅτι ὁδηγεῖ σὲ ἀνεξερεύνητα τμήματα τῆς φοβερῆς ζούγκλας τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου ποὺ καὶ οἱ τολμηρότεροι ἐξερευνητὲς δὲν τόλμησαν ποτὲ νὰ τὰ ἐπισκεφθοῦν..

Ὡστόσο ξέρει πῶς τὰ μέρη αὐτὰ εἶναι ἀκόμα πολὺ μακριὰ ἀπ' αὐτὸ ποὺ βρίσκεται αὐτὴ τῇ στιγμῇ.

Ἐλπίζει νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν πατέρα της μαζί μὲ τὸ ἀπόσπασμα τῶν ἀνδρῶν τῆς ἀστυνομίας, πρὶν χρειασθῇ νὰ φτάσῃ ὡς ἐκεῖ κάτω.

Καὶ γιὰ τὴν ὥρα εἶναι σίγουρη ὅτι ἀκολουθεῖ τὸν σωστὸ δρόμο, γιατί τὰ ἀχνάρια ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ ἀποσπάσματος εἶναι ἀκόμα φανερά κάτω στὸ ἔδαφος.

Ὅσο πάει δυσκολεύεται νὰ τὰ διακρίνῃ, γιατί ἡ βλάστησις εἶναι τόσο πυκνὴ, ποὺ ἀναγκαστικὰ κανεὶς γιὰ νὰ περνᾷ, πρέπει νὰ σπάῃ τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων καὶ ἔτσι εἶναι δύσκολο νὰ εἶναι βέβαιη ἂν τὰ σπασμένα κλαδιὰ ποὺ διακρίνει ὀφείλονται στὸ πέρασμα τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Ἐλ Χόκλο ἢ σὲ κάμμιὰ ἀγέλη ἀγρίων ζώων.

Ὅπωςδήποτε ἡ πεπειραμένη κοπέλλα ἀπὸ τὸ ὕψος ποὺ ἔχει τὸ σπάσιμο τῶν κλαδιῶν καταλαβαίνει ὅτι

μᾶλλον τὰ ἔχει σπάσει ἀνθρώπινο χέρι καὶ προχωρεῖ ἀδίστακτα πάντα στὸν προορισμό της.

Πολλὲς ὥρες βαδίζει ἔτσι ὀλομόναχη.

Ὅλες οἱ αἰσθήσεις της βρίσκονται σὲ διέγερσι καὶ τὰ ἀτσαλένια νεῦρα της εἶναι τεντωμένα, ἔτοιμα σὲ κάθε στιγμὴ νὰ δεχθοῦν καὶ ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν κίνδυνο.

Ἴσως κανένα ἄλλο αἶσθημα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπη στὸ πατέρα της δὲν θὰ τὴν ἔκανε νὰ ριχτῇ σ' αὐτὴ τὴν θανάσιμη περιπέτεια, ποὺ βαδίζει τώρα χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό.

Δὲν ξέρει καν πόσες ὥρες ἔχουν περάσει ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ξεκίνησε.

Ἡ βλάβησις ἐδῶ εἶναι τόσο ὀργιαστικὴ, ποὺ ὁ ἥλιος δὲν καταφέρνει ποτέ του νὰ φτάσῃ κάτω στὴ γῆ.

Υπάρχει διαρκῶς ἓνα σύθαμπο, ἀκόμα καὶ τὶς μεσημεριάτικες ὥρες, ποὺ δὲν σοῦ ἐπιτρέπει ἂν δὲν ἔχεις ρολοῖ στὸ χέρι σου, νὰ καταλάβῃς ἂν εἶναι πρωΐ ἢ ἀπόγευμα, ἂν ἡ μέρα ἔχει ἀρχίσει πρὶν λίγο ἢ ἂν κοντεύῃ νὰ φτάσῃ στὸ τέλος της.

Ἀξαφνὰ ἡ Νάγια στέκεται.

Τεντώνει τ' αὐτιά της καὶ τὰ μάτια της καθρεφτίζουν ζωερὴ ἀνησυχία.

Ἀπὸ κάπου μακριὰ σὰν νᾶχη ἀκούσει κάτι φωνές...

Μήπως γελάστηκε;

Καθόλου ἀπίθανο νὰ εἶναι κάποιο ἀγριο ζῷο, ποὺ οἱ

κραυγές του να μοιάζουν τόσο πολύ με του ανθρώπου, ώστε να μπορούν να ξεγελάσουν τὸν καθένα.

Αὐτὸ ἐξ ἄλλου εἶναι κάτι πάρα πολὺ συνηθισμένο μέσα στὴν ἄγρια καὶ πάντοτε μυστηριώδη ζούγκλα.

Ἄλλὰ νά...

Οἱ φωνές ξανακούγονται πάλι σὲ λίγο καὶ ὕστερα ἀκούγονται καὶ γιὰ τρίτη φορά!...

Ἡ Νάγια δὲν γιελιέται...

Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι φωνές ἀνθρώπων ποὺ βαδίζουν μέσα στὴν ἴδια ἀνεξερεύνητη ζούγκλα μ' αὐτήν.

Ἡ γενναία γυναίκα δὲν διστάζει οὔτε αὐτὴ τὴ φορά νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου προέρχονται οἱ φωνές, αὐτές, ἀλλάζοντας τὴν κατεύθυνσι ποὺ εἶχε ἡ πορεία της ὡς τώρα.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὶς ἀκούει σιγά - σιγά πιὸ καθαρά.

Δὲν περνοῦν τρία λεπτά καὶ δὲν ἔχει πιά καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς πρόκειται γιὰ ἀνθρώπους.

Ἡ ἐλπίδα πὼς μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ ἀπόσπασμα μὲ τὸν πατέρα της καὶ τὸν καινούργιο ἀστυνόμο, φουντώνει στὴν καρδιά της καὶ τὰ μάτια της γεμίζουν λαχτάρα, μ' ὅλο ποὺ κατὰ βάθος, ἓνα ἀλλόκοτο συναίσθημα τὴν κάνει νὰ μὴν μπορῇ νὰ πιστέψῃ πὼς εἶναι δυνατόν τόσο γρήγορα καὶ τόσο εὐκόλα, χωρὶς κανέναν σοβαρὸ κίνδυνο, νὰ ἔχῃ φτάσῃ στὴν ἐπιτυχία...

Ἐξ ἄλλου ὅσο πλησιάζει ἀκόμα, τόσο ἡ ἀνησυχία της μεγαλώνει, γιὰτὶ τώρα ἐκτὸς ἀπὸ τὶς φωνές μόνο, μπορεῖ νὰ βγάλῃ καὶ ἄλλα συμπεράσματα.

Καταλαβαίνει δηλαδὴ πὼς οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς φωνές αὐτές εἶναι βίαιες διαταγές ποὺ ὠρισμένοι ἄνθρωποι τὶς φωνάζουν κοφτὰ καὶ ἄλλες εἶναι οὐρλιαχτὰ πόνου, ποὺ ἡ Νάγια δὲν ἀργεῖ νὰ καταλάβῃ ἀκόμα τὴν ἐξήγησί τους...

Τὴ βοηθοῦν σ' αὐτὸ κάτι ἀπαίσιος, σφυριχτοὶ ἦχοι ποὺ φτάνουν στ' αὐτιά της καθὼς ἔχει ζυγώσει πιά πάρα πολὺ καὶ ποὺ ἡ κοπέλλα δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία πὼς εἶναι ἦχοι μαστιγίου ποὺ πέφτει ἀλύπητα πάνω σὲ γυμνὴ ἀνθρώπινη σάρκα!....

Μιὰ κρύα ἀνατριχίλα κατεβαίνει στὴν καρδιά της καὶ τὰ μάτια της καὶ τὸ πρόσωπό της γεμίζουν συμπόνοια, χωρὶς κἄν νὰ ἔχῃ δὴ ἀκόμα ποιοὶ εἶν' αὐτοὶ ποὺ ὑποφέρουν.

Προχωρῶντας προσεκτικὰ κι' ἀθόρυβα παρὰ τὴ λαχτάρα της νὰ φτάσῃ ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα, φθάνει σ' ἓνα σημεῖο ποὺ παραμερίζοντας μὲ τὰ χέρια της τὶς πυκνὲς φυλλωσιές τῶν θάμνων, μπορεῖ νὰ δῇ ἐπὶ τέλους ἀπὸ ποῦ προήρχοντο οἱ φωνές καὶ οἱ κρότοι ποὺ ἀκουγε ὡς τώρα.

Εἶναι μιὰ ἀποστολὴ ποὺ

βαδίζει μέσα στην παρθένα ζούγκλα.

Μπροστά πηγαίνει ένας μεγαλόσωμος άνθρωπος, ψηλός κι' εξαιρετικά παχύς, που είναι ντυμένος μ' ένα λευκό παντελόνι και μια άσπρη επίσης κάσκα.

Το στήθος του είναι γυμνό και τροχωτό σαν ούρακοτάγκου.

Το παχύ και πλαδαρό πρόσωπό του είναι τόσο αποκρουστικό, που δεν χρειάζεται περισσότερο από μια ματιά για να καταλάβει κι' ό πιο κοινός άνθρωπος, πώς αυτός έτερατώδης τύπος είναι ή αίτία για όλην την φρίκη που ακολουθεί πίσω του...

Και ή φρίκη είναι μια μακρυνά σειρά από μαύρους σκλάβους, που περπατούν κρατώντας με κόπο κάτι μεγάλα δέματα πάνω στα κεφάλια τους.

Πλάϊ τους βαδίζουν άλλοι λευκοί που τους μαστιγώνουν αλύπητα!

Οί κακόμοιροι οί μαύροι ούρλιάζουν από τόν πόνο και σωριάζονται στο έδαφος με τις πλάτες ξεσχισμένες από το αλύπητο μαστίγωμα.

Τότε οί άπαίσιιοι λευκοί στέκονται από πάνω τους και τους ξαναρχίζουν στο ξύλο με φοβερά ούρλιαχτά, ώσπου να τους καταφέρουν να ξανασηκωθούν και να ξαναπάρουν το δέμα πάνω στο κεφάλι τους και να προχωρήσουν παραπαίοντας και έτοιμοι να έρθουν κάτω λίγο παραπέρα.

Ο αποκρουστικός χοντράνθρωπος που πηγαίνει μπροστά, γυρίζει κάθε τόσο και κυττάζει αυτή την τρομερή σκηνή που ξετυλίγεται πίσω του και... χαμογελάει εύχαριστημένος μα και λίγο ανήσυχος ταυτόχρονα.

—Ήσυχά, διαβόλοι!, φωνάζει εύθυμα στους λευκούς άντρες του. "Όχι να μου τους ξεπαστρέψετε κιόλας πριν φτάσουμε στον πρόορισμό μας, γιατί μα την πίστι μου θα σας βάλω να τα φορτωθήτε του λόγου σας...

Και μετά από αυτό σκάει στα γέλια και το ίδιο κάνουν και οί λευκοί τύραννοι που έρχονται από πίσω.

Ένα κόκκινο σύννεφο θυμού τριγυρίζει το μυαλό της Νάγιας.

Τα υπέροχα μάτια της άστράφτουν.

Οί γροθιές της σφίγγονται με μανία.

Το θέαμα είναι από εκείνα που είναι αδύνατον να τα άντέξει ή καρδιά της.

Στο μεταξύ ή άποστολή αυτή που μοιάζει σαν ένας ζωντανός πίνακας της κολάσεως, βαδίζει άσταμάτητα μέσα στη φοβερή ζέστη της άπάτητης ζούγκλας του Άνω Άμαζονίου.

Η κοπέλλα γεμάτη ανησυχία και άγωνία γυρίζει το βλέμμα της προς την άλλη πλευρά που κατευθυνόταν ως τώρα...

Ύστερα κυττάζει πάλι προς το μέρος που βαδίζουν εκείνοι οί άπαίσιιοι κακούρ-

γοι καὶ ἐκεῖνοι οἱ δυστυχισμένοι σκλάβοι.

Εἶναι φανερό πὼς διστάζει.

Δὲν μπορεῖ ν' ἀποφασίσῃ ποιὸν δρόμο θ' ἀκολουθήσῃ..

Ἡ καρδιά της σπαραρίζει ἀπὸ τὸ δράμα αὐτῶν τῶν βασανισμένων ἀνθρώπων καὶ ταυτόχρονα πάει νὰ τὴν τρελλάνῃ ἡ ἀγωνία γιὰ τὸν ἀγαπημένο της πατέρα.

Τοῦτο ὅμως τὸ δράμα ποὺ βλέπει μὲ τὰ μάτια της εἶναι πιὸ ζωντανό!

Ἄν ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἢ δυὸ μέρες ἢ ἀπὸ λίγες ὥρες ἀποδειχτῇ πὼς ἄδικα ἀνησύχησε γιὰ τὸν πατέρα της καὶ γιὰ τὴν ἀποστολή του, θὰ μετανοιώσῃ πικρὰ ποὺ ἄφησε αὐτοὺς τοὺς δύστυχους σκλάβους, χωρὶς τὴν παραμικρὴ βοήθεια, τῇ στιγμῇ ποὺ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος ὁλόγυρα γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Βλέπει καὶ ἓναν ἀκόμα ἀπὸ τοὺς ἄμοιρους ἀχθοφόρους νὰ σωριάζεται κάτω καὶ τὸν βασανιστῇ του νὰ στέκῃ ἀπὸ πάνω του καὶ νὰ τὸν μαστιγώνῃ ἀλύπητα καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ τελειωτικὸ χτύπημα ποὺ τὴν ἀναγκάζει νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί της καὶ ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὴν τὴν παράξενη συνοδεία, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τιμωρήσῃ ὅπως τοὺς ἀξίζει ἐκεῖνους τοὺς ἀπαίσιους δολοφόνους καὶ ὕστερα νὰ τρέξῃ πάλιν γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν πατέρα της...

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς λευκοὺς δολοφόνους ἢ τοὺς μαύρους δούλους δὲν παίρνει εἶδησιν τὴν παρουσίαν τῆς θρυλικῆς

κοπέλλας, ποὺ περπατᾷ διπλά τους σὰν σκιά ἀνάμεσα στὶς πυκνὲς φυλλωσιές, χωρὶς νὰ κάνῃ τὸν παραμικρὸ θόρυβο...

Ο ΖΟΡΡΟ

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο ΔΟΝ ΠΑΜΠΛΟ Ντε λόρο πηγαίνει ὅλο πρὸς τὸ καλύτερο, καθὼς τὰ τραύματά του θεραπεύονται γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα, ἀπὸ τὰ θαυματουργὰ βότανα ποὺ τοῦ ἔχει φέρει ὁ δίδυμος ἀδελφός του.

Ἕνας ἄλλος λόγος ποὺ κάνει τὸν Δὸν Πάμπλο νὰ καλυτερεύῃ μὲ τόση γρηγοράδα, εἶναι ὁ πόθος του νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ τρέξῃ στὴν παρθένα ζούγκλα...

Γιατὶ ὅλοι γνωρίζουν, ὁ Δὸν Πάμπλο ἀποτελεῖ ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο μὲ τὸν θρυλικὸ Ζορρό, τὸν μασκοφόρο Ἐκδικητῇ τῆς ζούγκλας, ποὺ αὐτὴ τῇ στιγμῇ ξέρεي ὅτι μέσα στὸ καταπράσινο βασίλειό του διαδραματίζονται τρομερὰ γεγονότα, ποὺ δὲν θάπρεπε μὲ κανέναν τρόπο νὰ ἀπουσιάζῃ ἐκεῖνος...

Ὅσο μάλιστα περνάει ὁ καιρὸς καὶ ὁ δίδυμος ἀδελφός του ὁ Ἐλ Ρέϋ δὲν ἐπιστρέφει, τόσο περισσότερο μεγαλώνει καὶ ἡ λαχτάρα τοῦ τραυματία.

Τόσο πιὸ πολὺ μεγαλώνει καὶ ἡ ἀνησυχία του...

Ὅπως εἶναι γνωστὸ ὑπάρχει μιὰ παράξενη καὶ ὑπερ-

φυσική σχέσις που δένει τὰ δύο ἀδέρφια.

Ὁ θάνατος τοῦ ἐνὸς θὰ φέρῃ τὸν θάνατο καὶ τοῦ ἄλλου καὶ οἱ πόνοι τοὺς εἶναι κοινοί...

Ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἀνεξίτηλα γραμμένα στὰ ἀστέρια καὶ καμμιὰ δύναμις δὲν μπορεῖ νὰ τὰ σβύσῃ.

Ὁ Δὸν Πάμπλο καταλαβαίνει ὅτι κάτι παράξενα συναισθήματα που νοιώθει τῇ δεύτερῃ μέρᾳ εἰδικὰ τῆς ἀπουσίας τοῦ Ἑλ Ρέϋ, ἔχουν κάποια ἰδιαίτερη σημασία...

Νοιώθει σὰν φυλακισμένος μέσα στὸ κορμί του...

Νοιώθει τὴν πνοὴ τοῦ θανάτου νὰ πλανιέται γύρω του χωρὶς αἰτία καὶ τυραννιέται σὰν νὰ παλεύῃ μὲ κάποιο ὑπερφυσικὸ τέρας, που κινδυνεύει ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ τὸν συντρίψῃ.

Ὁ Δὸν Πάμπλο ξέρει πὼς ὅλ' αὐτὰ δὲν μπορεῖ νὰ προέρχωνται ἀπὸ τὰ τραύματά του, ἀφοῦ πηγαίνει συνεχῶς πρὸς τὸ καλύτερο καὶ ἀφοῦ νοιώθει τὶς δυνάμεις του νὰ γυρνᾶνε μὲ ἐκπληκτικὴ ταχύτητα, μέσα στὸ δεμένο μὲ ἀτσάλινες ἴνες κορμί του...

Δὲν χωράει ἀμφιβολία πὼς ὁ Ἑλ Ρέϋ βρίσκεται σὲ τρομερὸ κίνδυνο θανάτου ὅλες αὐτὲς τὶς στιγμὲς καὶ ὕστερα, καθὼς ξεφεύγει ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ χάρου ὁ δίδυμος ἀδερφός του, ἀνασαίνει κι' αὐτὸς πάλι ἐλεύθερα καὶ τὸ καταλαβαίνει χωρὶς νὰ τὸ νοιώθῃ πὼς ἔχουν πάρει καὶ νούργια ἀναβολή...

Τὴν τρίτῃ ἡμέρα τὸ πρωῒ ὁ Δὸν Ντελόρο εἶναι ἐντελῶς καλά.

Φυσικὰ οἱ πληγὲς του δὲν ἔχουν πάψει νὰ εἶναι ἐπικίνδυνες, ὅμως αὐτὸς εὐχαρίστως θὰ ἔτρεχε τώρα στὴ ζούγκλα ἔστω καὶ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του.

Ἐνα πράγμα μόνο τὸν κρατάει ἀκόμα καὶ τὸν κάνει τελικὰ νὰ ἀποφασίσῃ νὰ περιμένη ἄλλῃ μιὰ μέρα τοῦλάχιστον.

Θυμᾶται πὼς τὴν περασμένη φορὰ μὲ τὸ νὰ βγῇ στὴ ζούγκλα χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐπανακτῆσῃ τελείως τὶς δυνάμεις του, ἔγινε εὐκόλο σχετικὰ θήραμα γιὰ τὸν κακοῦργο Τάϊ Ἀόβα καὶ παρὰ λίγο μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ γίνῃ αἰτία νὰ πεθάνῃ καὶ ὁ ἀδερφός του.

Δὲν ἔχει καμμιὰ ὄρεξι νὰ συμβῇ πάλι τὸ ἴδιο καὶ νὰ κινδυνεύσῃ ὁ Ἑλ Ρέϋ ἐξ αἰτίας του...

Νά, ὅμως, που πολλές φορές ἔρχονται περιστατικὰ που μᾶς κάνουν νὰ ἀλλάξουμε ἐσπευσμένᾳ τὶς ἀποφάσεις που ἡ λογικὴ μᾶς ὠδήγησε νὰ πάρωμε...

Τὴν τρίτῃ μέρα που ὅπως εἶπαμε ὁ Δὸν Ντελόρο ξύπνησε ἐντελῶς καλά, καθὼς ξεκίνησε γιὰ τὴ συνηθισμένη του βόλτα στὸ ἀγρόκτημα, γιὰτὶ οἱ ἄνθρωποί του ἔχουν ἀρχίσει νὰ ἀνησυχοῦν μὲ τὴν ἀσθένεια που τὸν κράτησε δυὸ ὀλόκληρες μέρες μέσα στὸ σπίτι του, φθάνει στὸ ψηλότερο ὑποστατικὸ που βρίσκε-

ται κοντά στην είσοδο του κτήματός του, της 'Αθιέντα ντέλ Σόλ και που το ονομάζουν «πύργο», ακριβώς για το ύψος του και έπειδή απ' αυτόν μπορεί κανείς αν ανέβη στη γαλαρία του να δει όλη την έκτασι της έπαρχίας του Μανάους, με τη ζούγκλα ν' απλώνεται ως πέρα, καθώς και με τα βουνά και τους λόφους που ποικίλουν την ώραία αυτή χώρα με τα άφθονα παραπόταμα του 'Ανω 'Αμαζονίου, που την κάνουν να όργιάζει πραγματικά από τη βλάστησι...

Ο Δόν Ντελόρο λοιπόν, μόλις ανεβαίνει στη γαλαρία

του «πύργου» ακούει ανήσυχες φωνές.

Βλέπει μερικούς από τους εργάτες του, που αντί να τον καλοσώρουν καταχαρούμενοι, δείχνουν στον απέναντι λόφο, χειρονομώντας ζωηρά.

Τα μάτια του γουρλώνουν στη στιγμή καθώς κυττάζει κι' εκείνος προς το ίδιο μέρος.

Ένα πύρινο «Ζήτα» είναι αναμμένο στην πλαγιά του λόφου, που φαίνεται όλοκάθαρα απ' αυτό το μέρος και που οι καπνοί του από τα φρέσκα ξύλα που το σχηματίζουν, ανεβαίνουν άργα — άργα στον ούρανό, για να έ-

Δέν υπάρχει ούτε το παραμικρότερο ίχνος από το Μαύρο Πουλί

νωθούν σ' ένα ολόμαυρο άπει-
λητικό σύννεφο...

— Ποιός ξέρει ποιοι δυσ-
τυχισμένοι καλούν τον σενιόρ
Ζορρό., μουρμουρίζει με θλί-
ψη κάποιος από τους ανθρώ-
πους του που στέκει πλάϊ
του, κυττάζοντας με σοβαρό
πρόσωπο το πύρινο «Ζ».

Του Δόν Πάμπλο τὰ μά-
τια άστράφτουν άγρια, γιατί
έκτός άπ' αυτό το κάλεσμα
του δευτέρου έαυτού του, που
βλέπει εκεί άπέναντι, στην
πλαγιά του λόφου, φτάνει κι'
ένα άλλο κάλεσμα στ' αυ-
τιά του, που έχουν την εύαι-
σθησία των αυτιών του λα-
γού.

Είναι τὰ «ταμπουρίνος»,
τὰ μικρά τύμπανα των ίθα-
γενών της περιοχής, που με
τους γρήγορους, ρυθμικούς
ήχους τους μεταφέρουν όλα
τὰ μηνύματα σε άπίστευτα
μεγάλες άποστάσεις, γιατί
έπαναλαμβάνονται από ένδι-
αμέσους σταθμούς, που ύπάρ-
χουν διεσπαρμένοι σ' ολόκλη-
ρη τη χώρα του Άνω Άμα-
ζονίου...

Και ο Δόν Πάμπλο ξέρει
θαυμάσια τη γλώσσα των
ταμπουρίνος και αυτή τη στι-
γμή που άκούει τον απόμα-
κρο ήχο τους, ψιθυρίζει ανά-
μεσα στα χείλη του το νόημα
που έχουν, τόσο σιγά, που
κανείς άπ' αυτούς που βρί-
σκονται πλάϊ του δεν μπορεί
να τον άκούση:

— Βοήθησέ μας, σενιόρ
Ζορρό!... 'Ο «Έμπορος του
Θανάτου» έχει φτάσει στην ά-
πάτητη ζούγκλα του Μαύρου

Κόρακα... 'Ο «Έμπορος του
Θανάτου» σέρνει πίσω του
την καταστροφή και τον θά-
νατο... Κάθε βήμα του είναι
χαραγμένο με αίμα... Μόνο έ-
σύ μπορείς να σταματήσεις
τον μοιραίο δρόμο.. Βοήθησέ
άλλη μιὰ φορά τους δυστυχι-
σμένους, σενιόρ Ζορρό!..».

Πολλές φορές έχει λάβει
τέτοια μηνύματα ο μασκοφό-
ρος Έκδικητής.. Ούτε μιὰ δεν
έχει παραλείψει να δώσει τη
βοήθεια που του ζητούν.

Η κραυγή της άπελπισί-
ας που έχει φτάσει στα αυ-
τιά του με τη γλώσσα των
ταμπουρίνος τον έχει άνα-
στατώσει...

Ποιός ξέρει ποιός άπαίσιος
κακούργος είναι πάλι αυτός
που οί ένδιάνοι μέσα στον
τρόμο τους αναγκάστηκαν να
του δώσουν το όνομα «Έμπο-
ρος του θανάτου»...

Η φράση : «Κάθε βήμα
του είναι χαραγμένο με αί-
μα», άντηχεί συνεχώς μέσ'
στ' αυτιά του...

Κάτι φοβερό συμβαίνει
στο πράσινο βασίλειο, προς
την κατεύθυνσι της ζούγκλας
του Μαύρου Κόρακα...

Δεν έχει πια δικαίωμα να
μείνη περισσότερο στο κτή-
μα του...

Για λίγες στιγμές μόνο μέ-
νει μαζί των με τους ανθρώ-
πους του και τίποτα στο πρό-
σωπό του δεν δείχνει τὰ πρα-
γματικά του αισθήματα.

Χαμογελάει στους άγρό-
τες του και τους δίνει διάφο-
ρες οδηγίες και συμβουλές
για τη δουλειά τους...

«Υστερα τούς χαιρετάει όπως πάντα και φεύγει.

Μόνο που αυτή τη φορά δεν πηγαίνει να συνεχίσει την περιοδεία του μέσα στο άπειρο κτήμα του αλλά ξαναγυρνάει στο σπίτι του για να βρή τον πιστό μέχρι θανάτου γέρο - υπηρέτη του, τον Φερνάντο να τον περιμένει γεμάτος ανησυχία στην πόρτα.

Ο γέρο - Φερνάντο ξέρει κι' αυτός θαυμάσια τη γλώσσα των ταμπουρίνος, σαν άνθρωπος που γεννήθηκε και μεγάλωσε σ' αυτήν την περιοχή.

Έχει λοιπόν ακούσει το κάλεσμα προς τον μασκοφόρο Έκδικητή, τον κύριό του και καταλαβαίνει τον λόγο για τον οποίο τον βλέπει να επιστρέφει με βιαστικό βήμα στο σπίτι...

Προσπαθεί με πεταγμένα τα μάτια από την αγωνία να τον συγκρατήσει από την απόφαση που είναι βέβαιος ότι έχει πάρει....

— Μην το κάνη αυτό, πατρόν! φωνάζει σχεδόν κλαίγοντας από τη στενοχώρια του. Έτσι ξανάφυγες και πριν τρείς ημέρες και γύρισες τόσο κοντά στον θάνατο που ακόμα δεν το πιστεύω πως σε βλέπω στ' αλήθεια όρθιον πάνω στα πόδια σου!

Ο Δόν Πάμπλο του χαμογελάει με συγκίνηση.

— Δεν μπορούμε ν' αφήσουμε αυτούς τους δυστυχισμένους, χωρίς βοήθεια, όποιοι κι' αν είναι, Φερνάντο! μουρμουρίζει.

— Ναί, πατρόν!... Μά κι'

άλλοι κι' άλλοι στο μέλλον, πολύ περισσότεροι απ' αυτούς που υποφέρουν και κινδυνεύουν τώρα, θα χρειαστούν τη βοήθειά σου και τί θα γίνη όταν δεν υπάρχουν εσύ για να τους τη δώσεις;... Γι' αυτούς τους ίδιους πρέπει να μείνης ζωντανός!...

Ο Δόν Πάμπλο χαμογελάει με την πολιτική του υπηρέτη του αλλά προχωρεί πάντοτε προς τη σκάλα που οδηγεί στον δεύτερο όροφο που είναι το δωμάτιό του...

Ο Φερνάντο τον ακολουθεί τρέχοντας από πίσω του σαν γέρικος σκύλος.

— Φίλε μου, λέει ο Δόν Ντελόρο, δεν πρέπει να λές τέτοια λόγια... Πάντα υπάρχει κίνδυνος όταν φεύγω για να βοηθήσω τους κατατρεγμένους κι' αφού υπάρχει κίνδυνος, υπάρχει πάντα και η περίπτωση να μην επιστρέψω! Σκεπτόμαστε κάθε φορά αυτούς που υποφέρουν τώρα και αφήνουμε στο έλεος του Θεού εκείνους που πρόκειται να πονέσουν στο μέλλον!... Αυτός φροντίζει και στέλνει πάντοτε στη γη ανθρώπους που να προστατεύουν τους δυστυχισμένους και κατατρεγμένους κι' αν χαθώ εγώ, όπωςσδήποτε θα βρεθῇ κάποιος άλλος που θα πάρη τη θέση μου!

Ο γέρο - Φερνάντο τον κυττάζει μ' απελπισία ν' ανοίγει την πόρτα του δωματίου του.

Ξέρει πως δεν έχει πια ελπίδα να τον συγκρατήσει.

Τα μάτια του γεμίζουν δάκρυα από την απελπισία για-

τί ακόμα προχτές έβλεπε σέ τέτοια χάλια τόν κύριό του, πού δέν μπορεί νά πιστέψη πώς είναι δυνατόν τώρα νά σηκωθή καί νά τρέχη στίς ζούγκλες.

Όταν τελικά ό Δόν Ντελόρο φεύγει από τή μυστική είσοδο του δωματίου του καί κατεβαίνει τή μυστική σκάλα πού οδηγεί κάτω από τή γή, ένόμισυ χιλιόμετρο μακριά στην Κάζα ντές Όμπρες — τò περίφημο Σπίτι τών Ίσκιων, πού είναι κατοικία τών... φαντασμάτων μονάχα καί του... Πάντσο Γίγαντα — ό γέρο-Φερνάντο είναι βέβαιος ότι δέν πρόκειται νά ξαναδῇ ποτέ πιά τόν κύριό του...

Άλλά κι' ό Δόν Ντελόρο όταν φθάνη στην Κάζα ντές Όμπρες μέ τήν άμφίεσι του Ζορρό τής Ζούγκλας καί μέ τή χρυσή μάσκα τών Ίνκας πάνω στο πρόσωπό του καί δέν βρίσκει εκεί πέρα, ούτε τόν άνεκδιήγητο Πάντσο Γίγαντα, ούτε τò έκπληκτικό, άθόρυβο έλικόπτερό του τò Μαύρο Πουλί, μένει μαρμαρωμένος από τήν σαστισμάρα του.

Του κάκου φωνάζει τόν «τρόμερό» βοηθό του καί του κάκου άνεβαίνει στον ψηλότερο πύργο του Σπιτιού τών Ίσκιων, για νά κυττάξη πέρα στη ζούγκλα καί πάνω στον ύψανό.

Δέν υπάρχει ούτε ίχνος από τò θαυμάσιο σκάφος του ή από τόν θεόχαζο... άρχιμηχανικό του...

Για μερικές στιγμές μένει

άναποφάσιστος ό μασκοφόρος Έκδικητής.

Άπ' τò πρώτο δευτερόλεπτο πού είχε αποφασίσει νά πάη νά βοηθήση εκείνους πού ζητούσαν τή βοήθειά του, είχε συλλογιστή τò Μαύρο Πουλί καί είχε υπόλογίσει τὰ πάντα, μέ τή βοήθεια πού θα του προσέφερε τò ταχύτατο καί ασφαλέςτατο αυτό μεταφορικό μέσον...

Μ' εκείνο θα έφτανε ξεκούραστα μέσα σέ λίγα λεπτά στο σημείο πού όνόμαζε τò μήνυμα καί ό θρυλικός Ζορρό θα βρισκόταν για μιὰ φορά ακόμα επί τόπου, μέ τρόπο μυστηριώδη, πού κανείς δέν θα μπορούσε νά εξηγήση...

Τώρα όμως, πώς θάταν δυνατόν, έξαντλημένος από τὰ πρόσφατα τραύματά του ακόμα νά κάνη τόσο μεγάλο δρόμο μέ τὰ πόδια, για νά περάση μέσα άπ' όλόκληρη τή ζούγκλα καί νά φτάση εκεί πού έπρεπε;

Αρχίζει νά συλλογίζεται σοβαρά τὰ λόγια του γέρο-Φερνάντο...

Ίσως θάναί τρέλλα καί έντελώς παρόλογο νά ξεκινήση για μιὰ τόσο άμφίβολη περιπέτεια, πού δέν έχει ακόμα τίς δυνάμεις νά τήν αναστάθ.

Συλλογιέται άλλη μιὰ φορά τόν άδελφό του πού ίσως πληρώση κι' εκείνος μιὰ όποιοδήποτε λανθασμένη κι' άψυχολόγητη άπόφασί του...

Κι' όμως ή σπαρακτική φωνή τών ταμπουρίνος δέν έννοεί νά σβύση από τήν ακοή του.

Ἀποφασιστικὰ ὁ μασκοφόρος Τιμωρὸς ξεκινάει τρέχοντας γιὰ τὴν παρθένα ζούγκλα ποὺ ἀπλώνεται λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν Κάζα ντές Ὁμήρες...

«Θὰ προχωρήσω ὅσο καταλαβαίνω ὅτι ἔχω δυνάμεις!» συλλογίζεται. «Δὲν θὰ προσπαθήσω νὰ ξεπεράσω τὸν ἐαυτό μου, μὰ ἂν δῶ ὅτι μπορῶ, τότε μόνο θὰ προσπαθήσω... Ὁ Θεὸς βοηθός!..»

Ὁ ἀτρόμητος καὶ θρυλικὸς Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας βρίσκεται καὶ πάλι μέσα στὸ καταπράσινο βασίλειο τοῦ Ἀνω Ἀμαζονίου, ἔτοιμος νὰ προσφέρῃ καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμα, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς κατατρεγμένους καὶ νὰ τιμωρήσῃ ὅπως τοὺς ἀξίζει τοὺς κακούργους ποὺ βασανίζουν καὶ σκοτώνουν τοὺς δυστυχισμένους ἰθαγενεῖς...

Κατευθύνεται ὀλοταχῶς γιὰ τὴ ζούγκλα τοῦ Μαύρου Κόρακα, γιατί δὲν ὑπάρχει περιοχὴ ποὺ νὰ μὴν τὴν γνωρίζῃ σ' ὅλη ἐκείνη τὴν ἀτελείωτη δασωμένη ἐκτασι.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ!

ΟΙ ΦΟΒΕΡΟΙ ἐκεῖνοι ἀγριάνθρωποι μὲ τὶς κουκούλες στὸ κεφάλι, ὅταν βλέπουν ὅτι δὲν μποροῦν νὰ πιάσουν κυνηγώντας τὸν Πάντσο Γίγαντα, ποὺ χώθηκε μέσα σ' ἐκείνη τὴν... μυστηριώδη τρύπα, πᾶνε νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακό τους.

Νά, ὅμως, ποὺ κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ἐρχεται τρέχοντας τὴν

ἴδια στιγμὴ καὶ κάτι φωνάζει πρὸς τοὺς ὑπολοίπους, κουνώντας ζωηρὰ τὰ χέρια τοῦ πέρα - δῶθε.

Μονομιᾶς ὅλοι οἱ ἄλλοι τρυπώνουν μέσα στὰ πυκνὰ θάμνα ποὺ τριγυρίζουν τὸ ξέφωτο, φροντίζοντας κιόλας, διαστικὰ - βιαστικὰ, νὰ ἐξελείψουν ἀπὸ τὸ ἔδαφος τὰ ἵχνη τῶν ποδιῶν τους...

Μιὰ ἀπόλυτη ἡσυχία ἀπλώνεται μέσα στὴ ζούγκλα ἀπὸ κεῖ καὶ ὕστερα...

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀπομένει ἀνεξήγητο τὸ πῶς καὶ γιὰ τὶ ἀδειασαν μονομιᾶς τὸ ξέφωτο ἐκεῖνοι οἱ τρομεροὶ ἄνθρωποι καὶ γιὰτὶ παραιτήθηκαν ἀπὸ τὴν προσπάθειά τους νὰ συλλάβουν τὸν ἀπίθανο αὐτὸν νάνο...

Μὰ καθὼς περνοῦν δυὸ-τρία λεπτὰ σὲ κάποια πλευρὰ τοῦ ξέφωτου τὰ θάμνα παραμερίζουν...

Ἕνας ἄνθρωπος, σωστὸς γίγαντας ἔχει κάνει τὴν ἐμφάνισί του καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶναι παρὰ ὁ Ἑλ Ρέϋ ποὺ βλέποντας μπρὸς τοῦ ξαφνικὰ τὸ ἐλικόπτερο, ποὺ ξέρει ὅτι πρέπει νὰ τὸ ἔχῃ φέρῃ ὁ Πάντσο Γίγαντας ὡς ἐδῶ, μένει μαρμαρωμένος στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὴν ἐκπληξι...

Ὑστερα, ἀμέσως — ὅπως ἤδη ξέρει ὁ ἀναγνώστης — ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν ἀνεκδιήγητο νάνο... ἄλλὰ τοῦ κάκου!

Ὁ Πάντσο, τῷπαμε καὶ τὸ ἔχναπαμε πῶς ἔχει γίνοι ἄφαντος!

Ὁ Ἑλ Ρέϋ, παραξενεμέ-

νος, με χιλιάδες, παρίεργες σκέψεις στὸ μυαλό του, γυρίζει σιγά - σιγά πρὸς τὸ ἐλικόπτερο καὶ κάθεται πάνω στὴν ρόδα τοῦ γιὰ νὰ συλλογιστῇ τὴν κατάστασι καὶ νὰ πάρῃ ἀποφάσεις.

Ὅπωςδήποτε ἔχει ἀφαιρεθῇ ἀσυγχώρητα καὶ τὸ κατάλαβαίνει πολὺ ἀργά, ὅταν ξαφνικά κάτι θηλιές πέφτουν βροχὴ ἐπάνω τοῦ καὶ τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ χέρια καὶ πόδια.

Ὁ Ἑλ Ρέϋ τινάζεται πάνω ἀλλὰ τοῦ κάκου προσπαθεῖ νὰ ἀμυνθῇ καὶ νὰ ξεφύγῃ.

Μέσα σὲ ἐλάχιστες στιγμές ὁ λευκὸς Κύριος τῆς Ζούγκλας εἶναι τυλιγμένος σὰν πακέτο μ' ἓνα σωρὸ σχοινιά καὶ ὀνίκανος νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι...

Γύρω τοῦ ἔχουν μαζευτῇ καμμιὰ τριάνταριὰ ὄντα ποὺ φοροῦν στὰ κεφάλια τοὺς κουκούλες καὶ τὸν κυττάζουν σὰ νὰ προσπαθοῦν κι' ἐκεῖνα νὰ πάρουν ἀπόφασι τὶ θὰ τὸν κάνουν.

Χοροπηδοῦν καὶ ξεφωνίζουν καὶ χορεύουν καὶ τραγουδᾶνε καὶ κάμουν χίλια καμώματα γιὰ νὰ ἀποδείξουν τὴ χαρὰ καὶ τὸν ἐνθουσιασμό τοὺς.

Μὰ ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ ἡ κατάσταση ἔχει γίνῃ τόσο κρίσιμη γιὰ τὸν Ἑλ Ρέϋ κι' ἐκεῖ ποὺ οἱ μυστηριώδεις αὐτοὶ ἄνθρωποι ἔχουν ἔρθῃ γιὰ τὰ καλά στὸ κέφι καὶ οἱ κινήσεις τοὺς ἀρχίζουν νὰ γίνωνται ἀπειλητικές, ἀκούγεται μιὰ τρομερὴ στριγγλιά νὰ σχίξῃ τὸν ἀέρα!

Μιὰ στριγγλιά ποὺ εἶναι τόσο δυνατὴ, ὥστε ἀκούγεται πάνω ἀπ' ὅλο τὸν σαρατὰ ποὺ κάνουν οἱ ἀγριάνθρωποι καὶ τοὺς ἀναγκάζει νὰ σταματήσουν καὶ νὰ τεντώσουν τ' αὐτιά καὶ τὰ μάτια τοὺς.

Κυττοῦν... ξανακυττοῦν. Τί ποτα!

Ἐτοιμάζονται νὰ ξαναρχίσουν τὸ γλέντι τοὺς βέβαιον πὼς θάταν κανένα παράξενο πουλὶ ποὺ στρίγγλισε ἔτσι καὶ χάθηκε ὕστερα μέσα στὴν ὀργιαστικὴ βλάστησι καὶ ἄντε βρές το!

Μὰ τότε ἀκριβῶς ἀκούγεται γιὰ δεύτερη φορὰ μιὰ φωνὴ ποὺ εἶναι τόσο τσιριχτὴ καὶ διαπεραστικὴ, ποὺ κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει πὼς τὴν ἔχει βγάλει ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ τὸ ἴδιο πλάσμα ποὺ ἔβγαλε καὶ τὴν πρώτη στριγγλιά...

Μόνο ποὺ τώρα δὲν εἶναι σκέτη στριγγλιά, παρὰ εἶναι φωνὴ ποὺ ἔχει ἄρθρωσι, φωνήεντα καὶ σύμφωνα, ποὺ ἂν τὰ ἐνώσῃς ὅλα μαζί, λένε τὰ ἑξῆς:

—Σταυροκοπηθῆτε, παλιομασκαρεμένες μαϊμούδες καὶ σὰς ἔρχομαι! Λαίλαπας, σίφουνας, θεομηνία, καταιγίδα, σὰς ἔρχεται στὰ κεφάλια σας Τρώω τὸ φρούτο τῆς ...ἀντρεϊοσύνης καὶ φτύνω τὰ κουκούτσια στὸ κεφάλι σας! Σκορπάτε πρὶν νὰ κλαῖτε γιὰ τὸ χάλι σας!... Θὰ γίνῃ τῆς ταιπωρημένης! Βαράτε διάλυσιν! Ἐγὼ ὁ Πάντσο ὁ Πρῶτος, τῆς Ἀνατολικομεσημβρινοδυτικῆς ζούγκλας, εἶπα καὶ ἐλάλησα καὶ ὅποιος δὲν φύγῃ

θᾶναι βλάκας μὲ περικεφαλαία!.. Ἄλλο ἓνα καὶ καλὴ χώνεψι!... Χριστέ μου, πλάκα πού θὰ γίνη!...

“Ὅλ’ αὐτὰ τὰ καταπληκτικά, ἐπειδὴ δὲν θὰ ὑπάρχη κανεὶς πού νὰ τὰ ἔχη καταλάβῃ, τὰ ἔχει ξεστομίσει ὁ ἀνεκδιήγητος Πάντσο Γίγαντας!

Καὶ ὁ Πάντσο Γίγαντας

βρίσκεται καβαλλημένος πάνω στὸ κλαδὶ ἑνὸς πελώριου καὶ πανύψηλου δέντρου, τοῦ πιὸ ψηλοῦ πού ὑπάρχει στὴν περιοχὴ (!) καὶ τρώει πραγματικὰ φρούτα τῆς γενναιοτήτος, τὸ ἓνα ὕστερ’ ἀπὸ τὸ ἄλλο!

Πῶς βρέθηκε ἐκεῖ πάνω ὁ τρομερὸς καὶ φοβερὸς νάνος;

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἑκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Σὲ τρεῖς περίπου ἑβδομάδες, κυκλοφορεῖ ἓνα ἀνάγνωσμα πού γοήτευσε τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ ἄφησε ἐποχή:

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πρόκειται γιὰ τὸν θρυλικὸ Ὑπεράνθρωπο, τὸν ἄνθρωπο πού ἦρθε ἀπὸ κάποιον ἄλλο πλανήτη προικισμένος μὲ ἐκπληκτικὲς ἱκανότητες: Πετᾷ χωρὶς φτερά, ἔχει δύναμι χιλίων ἐλεφάντων εἶναι ἄτρωτος στὶς σφαῖρες καὶ στὰ χτυπήματα, ἔχει μάτι πού βλέπει ἀκόμη καὶ στὸ πιὸ μαῦρο σκοτάδι καὶ ἔχει ἓναν πολῦτιμο βοηθό... τὸν ἀτρόμητο Κοντοστούπη, τὸν πιὸ γενναῖο στὴ φαντασία καὶ πιὸ δειλὸ στὴν πραγματικότητά ἄνθρωπο τοῦ κόσμου! Καί, κάθε φορὰ πού ἡ ἀνθρωπότης κινδυνεύει, ὁ Ὑπεράνθρωπος δρᾷ κεραυνοδόλα καὶ συντριπτικά! Καὶ μαζί του δρᾷ καί... λιποθυμᾷ ὁ τρομερὸς Κοντοστούπης!

Σὲ τρεῖς περίπου ἑβδομάδες, κυκλοφορεῖ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Θὰ γοητεύσῃ καὶ θὰ ἐνθουσιάσῃ!

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 3ος — Άρ. τεύχους 22 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντός τής στοάς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασίλειου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

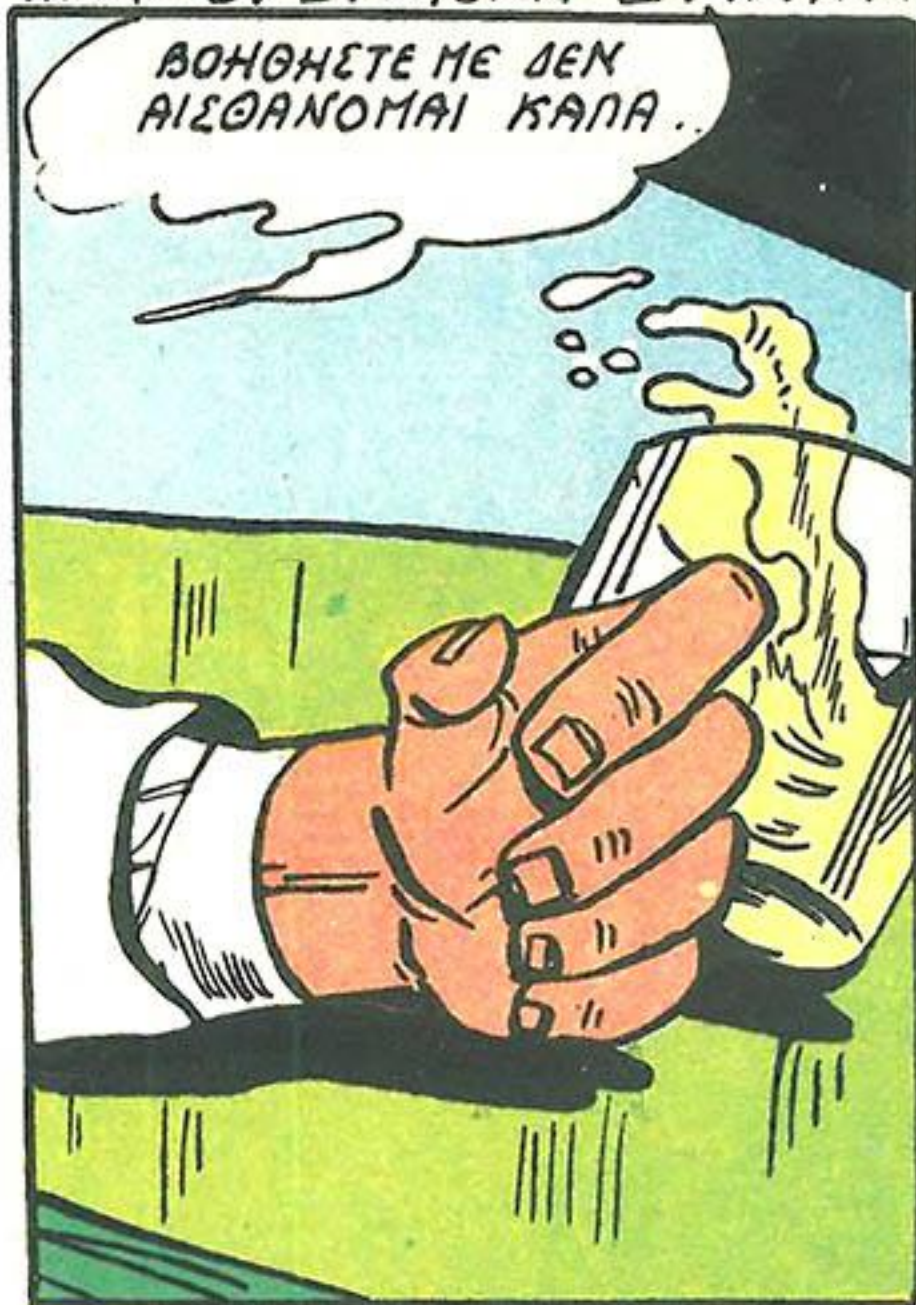
Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ

Μιά όνειρώδης περιπέτεια γεμάτη με όλα τὰ στοιχεία
πού θά μαγέψουν καὶ τὸν απαιτητικώτερο ἀναγνώστη. Κά-
θε περιγραφή θά εἶναι κατώτερη ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.
Μὴ χάσῃ κανεὶς τὸ ἐπόμενο τεύχος:

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...